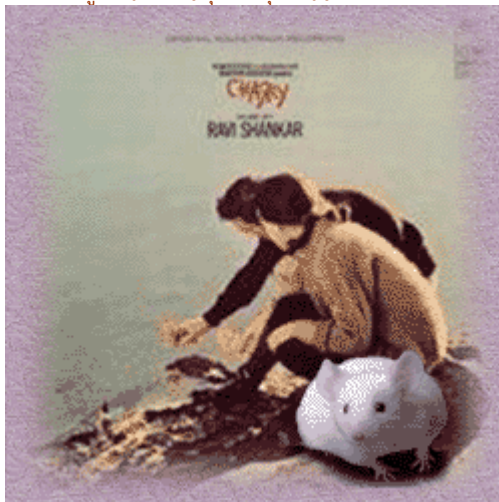

ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน

Flower for Algernon

ผู้แต่ง : Daniel Keys 1959

ผู้แปล : ยงยุทธ ยุทธวงศ์ ๒๕๒๒

แนะนำนักเขียน

Daniel Keys นักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกัน เกิดที่เมืองบรูคลิน เมื่อ ค.ศ.๑๙๒๓ เคยทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการผู้ช่วยให้นิตยสาร Marvel Stories เมื่อ ค.ศ.๑๙๕๐ ผลงานด้าน 'นิยายวิทยาศาสตร์' ของเขามีไม่มากนัก ที่แฟน ๆ จำได้ก็มีเรื่องสั้นขนาดยาวชื่อ **ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน** หรือ **Flower for Algernon** ..... และแฟน ๆ หนึ่งยังคงจำได้ว่า ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน เรื่องนี้ก็คือหนังสือ Charly ที่ คลิฟ โรเบิร์ตสัน เล่นเป็นตัว ชาร์ลี จนได้รับรางวัลตุ๊กตาทองไปในฐานะผู้แสดงนำยอดเยี่ยม

ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน ลงพิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร The Magazine of Fantasy and Science Fiction เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๙ และได้รับรางวัล **Hugo Award** อันเปรียบเสมือนเป็น 'รางวัลโนเบล' สำหรับวงการนักเขียน 'นิยายวิทยาศาสตร์'

ต่อมา Daniel Keys ได้นำ ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน ซึ่งครั้งแรกเขียนเป็นเรื่องสั้นขนาดยาว มาขยายให้ยาวเป็นนิยายชื่อเดียวกัน โดยพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ.๑๙๖๖ ผลงานของเขา เท่าที่จำได้ ยังมีนิยายของเขาอีกเล่มหนึ่งชื่อ The Touch พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ.๑๙๖๘ และหลังจากนั้นข่าวคราวของเขาก็เงียบหายไปจากวงการ ...

...**ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน** เมื่อตอนเป็นหนังสือ **Charly** นอกจากรางวัลตุ๊กตาทองสำหรับผู้แสดงนำฝ่ายชายยอดเยี่ยมแล้ว หนังสือเรื่องนี้ซึ่งกำกับโดย ราล์ฟ เนลสัน ยังได้รับรางวัล **Nebular Award** ในฐานะ "หนังสือวิทยาศาสตร์"ยอดเยี่ยมประจำปี ๑๙๖๘ อีกด้วย

บางตอนจาก'แนะนำนักเขียน'
ใน ดอกไม้สำหรับอัลเจอนอน รวม 'นิยายวิทยาศาสตร์' ที่สรรแล้ว
ค่านำโดย สุชาติ สวัสดิ์ศรี ๒๕๒๒

ฉันบอกเขาว่าเห็นรอยหมึก เขาบอกใช่ ฉันก็ดีใจ นี่ก็จบแล้ว แต่พอลุกคืบเขาห้าม เขาบอกเดี๋ยวนี้ลงก่อนขาลี ยังไม่จบ แล้วฉันจำไม่ค่อยได้ แต่เขาอยากให้ฉันบอกในหมึกมีอะไร ฉันบอกไม่เห็นมีอะไร แต่เขาบอกมีรูปอยู่ คนอื่น ๆ กอเห็นรูป ฉันไม่เห็นรูปอะไร ฉันพยายามมองจิง ๆ ฉันถึกะดาดไ้ ๆ แลกอไ้ ๆ แล้วฉันบอกว่าถ้ามีแวนจะเห็นดีกว่า ฉันใส่แวนดูหนังกะดูทีวีเท่านั้น แต่ฉันบอกว่าแวนอยู่ในห้องเก็บของ ฉันได้แวนมาแล้ว ฉันบอกขอดูกะดาดอีกที พระนั้นกอได้ว่าที่นี้เห็นรูปแน่

ฉันพยายามมากแต่กอยังไม่เห็นรูปอะไร เห็นแต่หมึก ฉันบอกสงสัยต้องทำแวนใหม่แล้วละ เขาเคียนบนกะดาดแล้วฉันก็ว่าจะสอบตก ฉันบอกเขาวารอยหมึกสวยดี มีจุด เล็ก ๆ รอบ ๆ ขอบ เขาดูผิดวังบอกว่าไม่ใช่ ฉันบอกขอลองอีกที ฉันจะนึกได้แน่ ขอเวลาอีกสองสามนาที เพาะบางที่ฉันทำอะไรไม่ค่อยเร็ว ฉันอ่านนังสือซ้ำด้วย เวลาเรียนกับคุณคินเนียนในชั้นสำหรับพูไหย่ที่เรียนซ้ำ แต่ฉันกอพยายามมาก ๆ เขาให้โอกาดฉันอีกที ให้กะดาดแข่งมาใหม่ มีหมึกหกหยุสองหย่าง แดงกับน้ำเงิน

เขาดีมากแลพูดซ้ำ ๆ เหมือนคุณคินเนียน แลเอทิบายว่ามันเป้น รอชอก* เขาบอกว่าจะเห็นรูปในหมึก ฉันถามว่าไหน ๆ เขาบอกว่าคิดดี ๆ ซึ่ ฉันบอกว่าคิดเป้นหมึกหยด แต่กอไม่ถูก เขาบอกว่ามันทำให้คิดถึงอะไร นึกให้เป้นอะไรสักหย่าง ฉันลับตาดังนานจะนึกให้เป้นอะไร ฉันบอกว่านึกให้เป้นปากกาหมึกซึม มีหมึกไหลออกมาเป็อนผ้าปูโต๊ะ แลเขาลุกคืบ แลเขาเดินออกไป ฉันคิดว่าคง

ไม่ผ่านสอบ *รอยอก* หรือ

๗ ธันวาคม ๒๕๖๕ หน้า ๓

๗ มีนาคม ๑๙๖๕

หมอสตราแลหมอนี่เมอบอกเรื่องหยดหมึก
ไม่เป้นไรหรือก ฉันบอกเขาว่า ฉันไม่ได้ทำหมึกหกบนกะ
ดาด แลไม่เหนอะไรในหมึก เขาบอกว่าคุณคินเนียนไม่เคย
สอนอะไรฉันหย่างนี้ มีแต่สะกดแลอ่าน เขาบอกคุณคิน
เนียนบอกว่าฉันเป้นนักเรียนที่ดีที่สุดในโรงเรียนผู้ใหญ่กาง
คิน เพาะฉันพยายามมากที่สุดแลฉันหยากเรียนจิง ๆ เขา
บอกเธอไปโรงเรียนไต่ยังงใจคนเดียววะชาลี เธอรู้จักไต่
ยังงใจ ฉันบอกฉันถามพุดคน แลมีคนบอกว่าจะไปหาที่เรียน
อ่านแลสะกดดี ๆ ไต่ที่ไหน เขาถามหยากไปทำไม ฉันบอก
เพาะฉันหยากจะลาดมาสะเมอเลย ไม่หยากงัดดอก แต่จะ
ลาดไต่ยาก เขาบอกเธอรู้ไม่ว่า มันจะชั่วคราวเท่านั้น ฉัน
บอกรู้ คุณคินเนียนบอกแลแล้ว จะเจบฉันกอไม่ว่า

ต่อมาฉันมีสอบแบก ๆ อีกร พุดหยิงใจดีที่เป้นคน
สอบฉันบอกชื่อสอบ แลฉันถามว่าสะกดยังงใจ จะไต่เขียน
ในโรงงานถูก *สอบจิตสำนึกตามแนว* ฉันไม่รู้จักสองคำหลัง
แต่รู้ว่า *สอบ* แปลว่าอะไร ต้องสอบให้ผ่าน ไม่กอไต่คะแนน
ต่ำ สอบคาวนี้่งาย เพาะฉันมองเห่นรูปไต่ แต่คาวนี้เธอไม่
ยักให้ฉันบอกรูปเธอ ฉันเลยงงหยู่ ฉันบอกพุดชายเมื่อวาน
ให้บอกกว่าเหนอะไรในหมึก เธอบอกไม่สำคัญ เธอบอกให้
แต่งเรื่องเกี่ยวกับคนในรูป ฉันถามว่าจะให้เล่าเรื่องเกี่ยวกับ
คนที่ยังไม่เคยพบเคยเห่นเลยไต่ยังงใจกัน ฉันบอก
ทำไมฉันต้องโกหกด้วย ฉันไม่พุดโกหกอีกรแลวะนะ เพาะ
ถูกจับไต่ทุกที

๘ มีนาคม ๑๙๖๕

เขาจะเอาฉันละ ฉันดีใจเหลือเกินจนแทบจะเขียนไม่ได้ ทีแรกหมอนี่เมอ แลหมอสตราวเถียงกันเรื่องนี้ก่อน หมอนี่เมออยู่ในห้องทำงานตอนหมอสตราวพาฉันเข้าไป หมอนี่เมอไม่ค่อยสบายใจนักที่จะเอาฉันนี้ แต่หมอสตราวบอกว่าคุณคิดเนียนแนะนำว่าฉันดีที่สุดในบันดานักเรียนของเธอ ฉันชอบคุณคิดเนียนเพาะเธอเป็นคูที่เก่งมาก แลเธอบอก นี่ชาลีนะ เธอมีโอกาด้ั้งที่สอง ทำเธอสมักใจร่วมกานทดลองนี้ เธออาดจะฉะลาดคืน เขาไม่รู้ว่าฉะฉะลาดตลอดไปหรือไม่ แต่ก้อมีทาง ฉันเลยบอกตกลงทั้งที่ก้าวเหมือนกัน เพาะเธอบอกว่าตอ้งมีกานพาดัด เธอบอกหย่าก้าวไปเลย ชาลี เธอทำได้มาตั้งเยอะแล้วทั้งที่มีชมองอยู่น้อย ฉันว่าเธอสมควนได้ความฉะลาดนี้มากที่สุด แลฉันตกใจที่เห็นหมอนี่เมอกับหมอสตราวมีเรื่องทะเลาะกันนี้ หมอสตราวบอกฉันนี้มีอะไรดีมากมาย เขาบอกฉันมี แรงกะตุน ดี ฉันไม่ยักรู้ว่ามีไ้อ้แรงนี้ ฉันรู้สึกพุมใจตอนเขาบอกว่าคนที่ ไอคิว ๖๘ ไม่มีไ้อ้แรงนี้ทุกคนดอกนะ ฉันไม่รู้ว่ามีมันเป้นแรงอะไร หรือไปได้มันมาจากไหน แต่เขาบอกอัลเจอนอนก้อมีเหมือนกัน แรงกะตุนของอัลเจอนอน คือเนยแข็งที่เขาใส่ไว้ในหีบ แต่คงไม่ใช่ นะ เพาะฉันไม่ได้กินเนยแข็งเลยอาทิดนี้ แลเขาพูดอะไรกะหมอนี่เมอกอไม่รู้ ฉันไม่เข้าใจ ฉันเลยจดคำที่เขาพูดกันมา เขาว่าหมอนี่เมอ ผมรู้ว่าชาลีไม่ใช่คนที่คุณหยากให้เป้นคนแรกในบันตามะนุดกายะสิดปีน-(ฟังไม่ออก)รุ่นใหม่ของคุณ แต่คนส่วนมากที่มีพุมปีน-ดำมักไม่ค่อยเป้นมิด แลไม่ให้ความร่วมมือ ส่วนมากมักซิม ไม่กะบี-แลเขาถึงกันได้ยาก แต่คนนี้มีท่ามะชาดที่ดี มีความสนใจแลหยากเอาใจคน หมอนี่เมอบอกจำไวนะ เขาจะเป้นมะนุดคนแรกที่มีกำลังสมองเพิ่มขึ้นเป้นสามเท่าโดยกานพาดัด หมอสตราวบอกกอนันชี ดูซิ เขาได้เรียนอ่านแลเขียนได้ดี แคลไหนเป้นความสำ-อันยิ่งโหยสำหรับคนที่มียายุปีนยาต่ำ

หย่างเขา เหมือนคุณกับผมเรียนทิดสะดี-พาบของไอสะไต โดยไม่มีคนช่วย นี่สะแดงว่าเขามีแรงกะตุนที่แข็งมาก ทำเปียบ-กันแลวกอเป็นความสำ-อันมะโฮ-ผมว่าควนเอาชาลี นะ ฉันทจับคำไม่ได้หมด แลเขาพูดกันเร็วเกินไป แต่ค้ายกับวามอสตราวเขาค่างฉันทแลอีกคนไม่ แลวหมอนิเมอพะยักนำบอกว่าตกลง คุณอาดถูกกอได้ เราจะเอาชาลี พอเขาพูดหย่างนั้นฉันทดีใจมาก ฉันทกะโตคันทจับมือเขาที่ตีกะฉันทเลื้อเกิน ฉันทบอกขอบคุณมากคุณหมอ คุณจะไม่ต้องเสียใจดอกที่ให้ออกาดคั้งที่สองกะผม แลฉันทเชื่อหย่างนั้นจึง ๆ หลังกานฟาดตฉันทจะพยามเป็นคนฉะลาด ฉันทจะพยามมากจึง ๆ

โรง.๕ -๑๐ มีนา

ฉันทกัวจิง คนทำงานที่นี้ดังลายคน แลนางยาบาน แลคนที่สอบฉันทมาหาฉันท เอาขนมมาให้ แลขอให้ฉันทโชคดี ฉันทกอหวังว่าจะโชคดี ฉันทมีพวกเคื่องรางของขังหญ่เยอะแยะเลย แต่แยมีแมวดำเดินผ่านตอนฉันทมาที่โรงยาบาน หมอสตราวบอกหย่าเชื่อเรื่องโชคกลาง ชาลี นี่เป็นวิדתะยาสาต แต่ยังงิฉันทกอจะเก็บเคื่องรางเอาไวละ ฉันทถามหมอสตราวว่า หลังกานฟาดตแลวจะแข่งชนะอัลเจอนอนใหม่ เขาบอกอาดจะชนะ ถ้าการฟาดตได้ผน ฉันทจะให้ไ้อหนุั้นรู้ชะว่าฉันทกอเก่งเท่ามันได้ หรือเก่งกว่าด้วย แลวฉันทจะอ่านได้ดีคันท สะกุดคำดีแลรู้เรื่องแยะ ๆแลเหมือนคนอื่น ๆชะที่ ฉันทหยากเก่งเหมือนคนอื่น ๆถ้าได้ผนตะลอดไป เขาจะทำให้ทุกคนฉะลาดทั่วโลกนี้เลย เขาไม่ให้ฉันทกินอะไรเลย เช่านี้ ฉันทไม่รู้วากานกินนี้มันเกี่ยวกับจะฉะลาดคันทได้ยังงิ ฉันทิวจิง แลหมอนิเมอเอากองขนมฉันทไป หมอนิเมอนีเป็นคนขี้บ่นจิง หมอสตราวบอกหลังฟาดตจึงจะได้คันท จะกิน

ก่อนงานฟ้าตัดไม่ได้.....

รายงานความก้าวหน้าที่ ๖

๑๕ มีนาคม

งานฟ้าตัดไม่ยกเจ็บ เขาทำกันตอนฉันหลับอยู่ มีคนเอาผ้าพันแผลออกจากตาแลหัวฉันวันนี้ ฉันจะได้เขียน รายงานความก้าวหน้า ได้หมอนี่เมื่อได้ดูที่ฉันเขียนมาแล้วบ้าง แล้วบอกว่าฉันสะกด รายงาน ผิด แลบอกว่าเขียนถูกยังไง แล ความก้าวหน้า ด้วย ฉันต้องพยายามจำให้ได้ ฉันมีความจำแย่มากเรื่องสะกดนี้ หมอสตรีวบอกดีแล้ว ที่เขียนบอกทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวฉัน แต่เขาบอกว่าไม่รู้จะคิดยังไง เขาบอกต้องพยายามตะลอกเวลาที่ยังมีผ้าพันแผลอยู่บนตา ฉันพยายามคิด ไม่เห็นเกิดอะไรขึ้นเลย ไม่รู้จะคิดเรื่องอะไร บางทีถ้าฉันลองถามเขาดู เขาจะบอกฉันได้ว่าคิดยังไง เพราะเดี๋ยวนี้ฉันควนจะฉลาดขึ้นแล้ว คนจะฉลาดเขาคิดเรื่องอะไรกันนะ เรื่องคิด ๆ ฝัน ๆ ละมังฉันหยากรู้เรื่องคิด ๆ ฝัน มั่งจังเลย

รายงานความก้าวหน้าที่ ๗

๑๙ มีนาคม

ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย ฉันมีสอบตั้งหลายครั้ง และมีเกมแข่งกับอัลเจอนอนหลายอย่าง เกลียดไอ้หนูนั้นจัง มันชนะฉันทุกครั้งเลย หมอสตรีวบอกฉันต้องเล่นเกมพวนี้ แลบอกว่าอีกหน่อยจะต้องลองทดสอบที่เคยทำแล้วไปใหม่ ไอ้หยดหมึกนี้บ้าง และไอ้รูปพวกนั้นก็บ้างด้วย ฉันชอบวาดรูปผู้ชายและผู้หญิง แต่ฉันจะไม่ยอมคิดฝันเรื่องอะไรที่มันไม่เป็นจริงนะ

รู้สึกปวดหัว เพราะพยายามคิดมากเกินไป ทีแรกนี่กว่าหมอสตรีวจะคอยเป็นเพื่อนฉัน แต่เขาไม่เห็นช่วยอะไรฉันเลย เขาไม่เห็นบอกว่าให้คิดอะไรหรือว่าเมื่อไรฉันจะฉลาด ครุคินเนียนก็ไม่เห็นมาเยี่ยมฉันเลย และฉันคิดว่าไอ้รายงานความก้าวหน้าอะไรนี่ก็บ้างด้วย

รายงานความก้าวหน้าที่ ๘

๒๓ มีนาคม

ฉันจะกลับไปทำงานที่โรงงานละ เขาบอกว่าฉันควรจะกลับไปทำงานจะดีกว่า แต่ต้องไม่บอกใครว่าทำการฟัดตไปเพราะอะไร และฉันจะต้องกลับมาโรงพยาบาลทุกคืนหลังเลิกงานแล้วเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง เขาจะจ่ายเงินให้ฉันทุกเดือนเพื่อให้เรียนให้ฉลาด

ดีใจจังที่จะได้กลับไปทำงานเพราะฉันคิดถึงงานแล้วละ และคิดถึงเพื่อน ๆ และเรื่องสนุก ๆ ทั้งหลายที่นั่น

หมอสตรีวบอกว่าฉันควรจะเขียนต่อไปเรื่อย ๆ แต่ไม่จำเป็นต้องเขียนทุกวัน เขียนเพียงวันที่คิดอะไรออกหรือมีอะไรพิสดเกิดขึ้น เขาบอกว่าอย่าท้อใจไปเลย เพราะมันจะกินเวลาและจะเกิดขึ้นช้า ๆ เขาบอกว่าก่อนที่อัลเจอนอนจะฉลาดขึ้น ๓ เท่าก็ต้องกินเวลาดังนั้น และอัลเจอนอนชนะฉันได้ก็เพราะได้รับงานฟัดตเหมือนกัน บอกอย่างนี้ทำให้ฉันรู้สึกสบายใจขึ้น ฉันอาดจะทำไ้ วกวน นั้นเร็วกว่าหนูทำมะดาก็ได้ สักวันหนึ่งเถอะ ฉันอาดจะชนะอัลเจอนอนก็ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ยอดเยี่ยม แต่เท่าที่ผ่านมา ดูเหมือนอัลเจอนอนจะฉลาดตลอดไปนะ

๒๕ มีนาคม

(ฉันไม่ต้องเขียนว่า รายงานความก้าวหน้า ช่างบนอีกต่อไปแล้ว เพียงส่งให้หมอนี้เม่อ่านครั้งละอาทิตย์ก็พอ เพียงแต่ต้องใส่วันที่เท่านั้น ไม่เสียเวลาดี) ที่โรงงานวันนี้สนุกจังเลย โจคาบบอก เฮ้ยดูซิ ที่ซาลีไปฟัดตมา เขาทำอะไรกับแกหือซาลี ใส่สมองเข้าไปอีกน่อยหรือ ฉันเกือบเพลอบอกเขาไปแล้ว พอดีจำได้ว่าหมอสตรีวห้ามไม่ให้บอก แล้วแฟรงรายลีถามว่า ไปทำอะไรมาซาลี ลืมกุนแจหรือไง ต้องเอาหัวกะแทกเปิด ทำเอาฉันหัวร่อใหญ่เลย พวกนี้เป็นเพื่อนแท้ของฉันและเขาชอบฉัน

บางทีจะมีคนพูดทำนองว่า เฮ้ยดูโจ หรือ แฟรงหรือยอจ ลี มันทำเป็นซาลี กอดอนเลย ฉันไม่รู้จะทำไมเขาพูดกันหย่างนั้น แต่ก็หัวร่อกันสเมอ เมื่อเข้านี้ เอมอส บอร์ก ที่เป็นหัวหน้าคนงานที่ดอนเนแกน ก็ใช้ชื่อฉันเวลาที่ตะโกนใส่เออร์

นี่เด็กสงของ เออร์นี่ทำห่อของหายไปห่อหนึ่ง เขาบอกเออร์นี่
ให้ตายซี แกพยายามจะเป็นชาลี กอดนอนหรือไง ฉันไม่เข้าใจว่า
ทำไมเขาพูดอย่างนั้น ฉันไม่เคยทำห่อของหายเลย

๒๘ มีนา

หมอสตราวเข้ามาในห้องฉันคืนนี้ เพื่อจะมาดูว่า
ทำไมฉันถึงไม่ได้ไปหาเขาอย่างที่ตกลงกันไว้ ฉันบอกว่าไม่
อยากแข่งกับอัลเจอนอนอีกแล้วละ เขาบอกไม่ต้องแข่งไปอีก
สักพักก่อนก็ได้ แต่คุณจะไปหาเขา เขามีของขวัญให้ฉัน แต่ไม่
ใช่ของขวัญจริง ๆ หรือก ให้ยืมเท่านั้น ฉันนึกว่าเป็นโทรทัดเล็ก
ๆ เสียอีก แต่ไม่ยักใช่ เขาบอกให้ฉันเปิดมันเวลาจะเข้านอน ใคร
เคยได้ยินอะไรอย่างนี้บ้างไหม แต่เขาบอกถ้าฉันอยากฉลาดก็
ต้องทำอย่างที่เขابอก ฉันบอกเขาว่าสงสัยจะไม่ฉลาดขึ้นได้
แล้ว เขาก็เอามือมาวางบนไหล่ฉันและบอกว่า ชาลี คุณยังไม่
รู้ตัวหรือก แต่คุณกำลังฉลาดขึ้นตลอดเวลา คุณจะไม่
สังเกตไปอีกสักพักหนึ่ง ฉันคิดว่าเขาพยายามปอบใจฉันให้ฉัน
รู้สึกสบายใจขึ้น เพราะฉันดูไม่เห็นจะฉลาดขึ้นเลย

อ้อ เกือบลืมไป ฉันถามเขาว่าเมื่อไรจึงจะกลับไป
เรียนที่โรงเรียนของคุณคืนเนียนใหม่ได้ เขาบอกไม่ต้องไปอีก
แล้ว เขาบอกอีกไม่นานคุณคืนเนียนจะมาที่โรงพยาบาล เพื่อเริ่ม
สอนพิเสดให้ฉัน ฉันเคื่องเธอที่เดียวที่ไม่มาหาฉันเมื่อตอนพาด
ตัด แต่ฉันชอบเธอ เพราะฉะนั้นเราคงกับเป็นเพื่อนกันใหม่

๒๙ มีนา

ไอ้เจ้าทีวีบ้า ๆ นั้นทำฉันไม่หลับตลอดคืนเลย ฉันจะ
หลับได้ยังไง มีอะไรบ้า ๆ มาตะโกนกรอกหูอยู่ตลอดคืน แล้วก็
ไอ้หนังสือ ๆ พวกนั้นด้วย แย่ ฉันไม่เห็นรู้เรื่องเลย แม้แต่ตอนตื่น
แล้วจะไปรู้เรื่องได้ยังไงเวลาหลับอยู่

หมอสดราวบอกว่าโอเค บอกว่าสมองของฉันกำลังเรียนเวลาหลับ และจะทำให้ฉันเรียนได้ง่ายขึ้นเวลาเริ่มเรียนกับคุณคินเนียนใหม่ที่โรงพยาบาล (แต่ฉันเพิ่งได้รู้ความจริงว่าไม่ใช่โรงพยาบาล แต่เป็นห้องปะติบำบัดกาน) ฉันว่าเรื่องนี้เหลวไหลทั้งเพ ถ้านอนหลับแล้วฉลาดขึ้นได้ ทำไมเราต้องไปโรงเรียนกันล่ะ ฉันว่าไอ้ที่รีนั่นจะไม่ได้ผ่นหลอก ฉันเคยดูทีวีจนตึกออกบอย ก็ไม่เห็นจะทำให้ฉลาดขึ้นเลย เออ แต่อาดจะต้องนอนหลับเวลาดูก็ได้นะ

รายงานความก้าวหน้าที ๙

๓ เมษายน

หมอสดราวบอกให้ฉันปรับทีวีไม่ให้เสียงดังมากนัก จะได้หลับได้ ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย แล้วก็ยังไม่รู้ด้วยว่ามันพูดเรื่องอะไร บางทีฉันลองกลับมาเปิดมันใหม่ตอนเช้า จะดูซิว่าได้เรียนอะไรไปบ้างขณะที่นอนหลับอยู่ แล้วก็ไม่เห็นว่าจะได้เรื่องเลย คุณคินเนียนบอกอาจจะเป็นอีกภาษาหนึ่งก็ได้ แต่ส่วนมากฟังดูแล้วก็เหมือนกับภาษาเราทำมะदानีเอง มันพูดเร็วจัง เร็วกว่าคุณโกลด์ ครูชั้น ป.๖ ของฉันเสียอีก และฉันจำได้ว่าครูนี้อีกพูดเร็วเสียจนเข้าใจตามไม่ได้อยู่แล้ว

ฉันถามหมอสดราวว่าทำให้ฉันฉลาดตอนหลับจะดียังไง ฉันอยากฉลาดตอนตื่นนอนต่างหาก เขาบอกเหมือนกัน และฉันมีจิตสองชนิด มี *จิตใต้สำนึก* และ *จิตสำนึก* (สะกดอย่างนี้) และอันหนึ่งก็ไม่บอกอีกอันหนึ่งด้วยว่ากำลังทำอะไรอยู่ มันไม่คุยกันด้วยซ้ำ นี่แหละเหตุผลที่ว่าทำไมถึงฝัน แล้วก็ฝันบ้างเสียด้วย ตั้งแต่มีไอ้มีรีกลางคืน-ไอ้รายการตึกแสนตึกนี้

ลืมนถามไปว่าไอ้ที่มีสองจิตนี้ มันฉันคนเดียวหรือคนอื่น ๆ ทุกคนด้วย (ฉันเพิ่งเปิดดูคำนี้ในปทานุกรมที่หมอสดราวให้ฉันมา คำว่า ใต้สำนึก เป็นคุณศัพท์แปลว่า ที่เป็นของการทำงานของจิตใจโดยเราไม่รู้ตัว เช่น การขัดแย้งกันใต้สำนึกของความปรารถนาสองอย่าง) มีคำอธิบายมากกว่านี้อีก แต่ฉันก็ยังไม่รู้ความหมายของมันอยู่ดี ปทานุกรมเล่มนี้ไม่เหมาะสำหรับคนโง่ ๆ อย่างฉันหรอก ยิ่งไงก็ตาม ไอ้ที่ปวดหัวนี้เพราะไปกินเลี้ยงมา เพื่อน ๆ ฉันที่โรงงาน โจ คาป และ แฟรง รายลี ขวนฉันไปกินเล้าที่บาร์มักซี ฉันไม่ค่อยชอบดื่มหนักหรอก แต่เขาบอกสนุกดี ฉันก็สนุกดี

โจ คาป บอกให้ฉันแสดงวิธีที่ขีดพื้นห้องน้ำในโรงงานให้พวกเขาผู้หญิงดู แล้วก็เอาที่ถูพื้นมา ฉันก็สวดงให้ดูและทุกคนก็หัวเราะเวลาฉันบอกว่า

คุณดอนเนแกนบอกว่าฉันเป็นพาร์โรทที่ดีที่สุด เพราะฉันรักงานและทำได้ดี ไม่เคยมาสายหรือขาดสักวัน นอกจากตอนผ่าตัดเท่านั้น

ฉันบอกว่าคุณคิดเนียนพูดอยู่เสมอว่า ซาลีจงภูมิใจในงานของเธอ เพราะเธอทำได้ดี ทุกคนหัวเราะและเราสนุกกัน และพวกนั้นก็ให้เล้าฉันกินตั้งเยอะ และโจบอกว่าซาลีเป็นตัวกาตุเวลาถูกหลอก ฉันไม่รู้ว่ามีมันมาความว่าอะไร แต่ทุกคนชอบฉัน และเราสนุกกันก็แล้วกัน อยากรู้อะไรเหมือนเพื่อนรักของฉัน โจคาบ กับ แฟรง รายลี เร็ว ๆ จังเลย

จำไม่ได้ว่างานเลิกเมื่อไร แต่คิดว่าฉันออกไปซื้อหนังสือพิมพ์กับกาแฟให้โจกับแฟรงแล้ว พอกลับมา ก็หายไปทั้งหมด ฉันเที่ยวตามหาอยู่จนตึกเลย แล้วก็จำอะไรไม่ค่อยได้ แต่คิดว่าฉันนั่งวงหรือไม่สบายอะไรซักอย่าง ตำรวจใจดีพาฉันกลับบ้าน คุณนายฟลินเจ้าของบ้านเช่าเล่าให้ฉันฟังอย่างนี้

แต่ฉันปวดหัวและหัวโนเบ้อเรอและฟกช้ำดำเขียวไปทั้งตัวเลย สงสัยว่าคงหกกลับมา แต่โจคาบบอกตำรวจดี ชอบตีคนเมา แต่ฉันว่าคงไม่มึง คุณคิดเนียนบอกว่าตำรวจมีหน้าที่ช่วยเหลือประชาชน จะยังงี้ก็ตามฉันก็ปวดหัวมาก และไม่สบายและเจ็บไปทั้งตัว ที่นี่จะไม่กินเล่าอีกแล้วละ

๖ เมษายน

ฉันเคียนอัลเจอนอนได้แล้ว ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเคียนมันได้แล้วจนเบ็ดคนทดสอบบอกฉัน แล้วครั้งที่สองฉันแพ้เพราะตื่นเต้นเกินไปจนตกเก้าอี้ไปก่อนจบ แต่หลังจากนั้นฉันก็เคียนเขาอีก ๘ ครั้ง ฉันคงจะต้องฉลาดขึ้นแล้วละถึงได้ชนะหนูฉลาดอย่างอัลเจอนอนได้ แต่ฉันไม่ยักรู้สึกฉลาดขึ้นแฮะ

ฉันอยากจะแข่งกับอัลเจอนอนต่ออีก แต่เบ็ดบอกว่าวันนี้พอแล้ว เขายอมให้ฉันจับมันซักครู่หนึ่ง มันดีเหมือนกันนะ นุ่มยังกะปุยสาลีแน่ มันกะพิบตาและพอลืมตาก็สีดำ และมีขอบสีชมพู

ฉันบอกว่าขอให้อาหารมันได้ใหม่ เพราะรู้สึกสงสารที่เคียนมัน และฉันอยากทำตัวเป็นมิตร เบ็ดบอกไม่ได้ อัลเจอนอนเป็นหนูพิเสดได้รับกานผ่าตัดเหมือนกับฉันละ และมันเป็นสัตว์ตัวแรกในหลายๆ ตัวที่ยังคงฉลาดอยู่ได้ตั้ง

นาน

เขาบอกว่าอัลเจอนอนฉลาดมาก ต้องขบปัญหาให้ได้ทุกวันถึงจะ
ได้อาหาร มันเป็นแบบกลอนประดูที่เปลี่ยนทุกทีที่อัลเจอนอนเข้าไปกิน
อาหาร ฉันรู้สึกสงสารเพราะถ้าเขาเรียนไม่ได้ก็ต้องหิว ฉันว่าไม่ถูกหรอกที่
จะต้องให้ทดสอบผ่านก่อนจึงจะได้กิน หมอนี่เมอเองจะรู้สึกยังไงถ้าเขาต้อง
สอบอะไรให้ได้เสียก่อนทุกครั้งที่ยากกินข้าว ฉันคิดว่าฉันคงจะเป็นเพื่อน
กับอัลเจอนอน

๙ เมษายน

คืนนี้หลังงานเลิกแล้ว คุณคินเนียนอยู่ในห้องทดลอง
เธอดูท่าจะดีใจที่เห็นฉัน แต่กลัวๆ ฉันบอกว่าย่าเป็นห่วงเลย
คุณคินเนียนฉันยังไม่ฉลาดหรอกและเธอก็หัวร่อ เธอบอกว่าฉัน
เชื่อมั่นในเธอ ซาลี ดูจากการที่เธอพยายามมากที่จะอ่านและ
เขียนให้ดีกว่าคนอื่นๆ อย่างเร็วที่สุดเธอก็จะได้ฉลาดอยู่ชั่วขณะ
หนึ่ง แล้วเธอก็จะได้ทำอะไรให้เป็นประโยชน์กับวิทยาศาสตร์

เรากำลังอ่านหนังสือยากมากเล่มหนึ่ง ฉันไม่เคยอ่าน
หนังสือยากอย่างนี้มาก่อนเลยชื่อ โรบินสัน ครูโซ เกี่ยวกับคนที่
ถูกปล่อยอยู่บนเกาะคนเดียว เขาเก่งมากและสามาถคิดอะไร
ออกทุกอย่างจนมีบ้านและหาอาหารได้และเขาวายน้ำเก่ง แต่
ฉันรู้สึกเส้าเพราะเขาอยู่คนเดียวและไม่มีเพื่อนเลย แต่ฉันว่าคง
ต้องมีคนอื่นอยู่บนเกาะนี้อีก เพราะในรูปเห็นเขามีร่มแปดๆ
แล้วกำลังก้มดูรอยเท้าอยู่ ฉันหวังว่าเขาคงจะได้เพื่อนและไม่
รู้สึกเหงาจนเกินไป

๑๐ เมษายน

คุณคินเนียนสอนให้ฉันสะกดดีขึ้น เธอบอกให้ดูคำที่ละคำและ
หลับตา และพูดคำนั้นในใจซ้ำๆเรื่อยๆ จนจำได้ ฉันรู้สึกยากที่
ต้องสะกดคำว่า ธาตุ และ ทาส ต่างกัน ที่เขียนว่า สามาถ แต่
ไม่ยากอ่านว่า สา-มา-รด กลับต้องอ่านว่า สามาถ ฉันเคยเขียน
ไ้อ้แบบหลังนี้ เมื่อก่อนที่จะเริ่มฉลาดขึ้น ฉันงงเหมือนกัน แต่

คุณคิดเนี่ยนบอกว่าเรื่องสะกดเป็นเรื่องที่ไม่มีเหตุผล

๑๔ เมษายน

อ่าน โรบินสัน ครูโซ จบแล้ว ฉันอยากรู้จึ้งว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเขาต่อไปอีก แต่คุณคิดเนี่ยนบอกว่ามีอยู่แค่นั้น ทำไมนะ

๑๕ เมษายน

คุณคิดเนี่ยนบอกว่าฉันกำลังเรียนได้เร็วมาก เธออ่านรายงานความก้าวหน้าไปบ้าง แล้วก็มองดูฉันอย่างแปลกๆ เธอบอกฉันเป็นคนดี และฉันจะได้ทำให้ทุกคนรู้หมดเลย ฉันถามว่าทำไม เธอบอกไม่เป็นไรแต่ฉันต้องไม่รู้สึกเสียใจถ้าพบว่าทุกคนไม่ดีอย่างที่ฉันคิดเอาไว้

เธอบอกว่าสำหรับคนที่พระเจ้าประทานพรมาให้หน่อยอย่างฉันนี้ ฉันได้ทำอะไรๆ ไปมากกว่าคนอื่นที่มีสมองตั้งเยอะแต่กลับไม่เคยใช้เลย

ฉันบอกว่าเพื่อนฉันทุกคนฉลาดและเป็นคนดี เขาชอบฉันกันทั้งนั้นและไม่เคยทำอะไรที่ไม่ดี แล้วเธอมีอะไรเข้าตากี่ไม่รู้ และต้องวิ่งไปที่ห้องน้ำ

๑๖ เมษายน

วันนี้, ฉันได้เรียน, ตัวลูกน้ำ, นี่คืตัวลูกน้ำ (,) คือจุด, ที่มีหาง, คุณคิดเนี่ยน, บอกว่ามันสำคัญ, เพราะว่า, มันทำให้การเขียน, ดีขึ้น, เธอบอกว่า, บางคน, ต้องเคยเสีย, เงินไปตั้งเยอะ, ถ้าตัวลูกน้ำ, ไม่อยู่, ใน, ที่ๆ ถูกต้อง, ฉันไม่มี, เงินเลย, และก็ไม่มีอีกเห็นว่า, ไข่เจ้าลูกน้ำ, จะป้องกัน, ไม่ให้เสียเงินได้

อย่างไร

แต่เธอบอกว่า, ทุกคน, ต้องรู้จักใช้ลูกน้ำ, ชะนั้น
ฉันจะใช้, มันด้วย,

๑๗ เมษายน

ฉันใช้ตัวลูกน้ำผิดไป มันเป็นเครื่องหมายวรรคตอน
คุณคินเนียนบอกให้ฉันเปิดดูค้ายาวๆ ในปทานุกรมเพื่อเรียน
สะกด ฉันบอกมันจะเปล่งอะไรถ้าเราอ่านออกอยู่ดี เธอบอกมันเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษา เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ฉันจะเปิดดูคำ
ที่ฉันไม่แน่ใจว่าจะสะกดอย่างไรให้ทุกตัวเลย ทำอย่างนี้ทำให้
เสียเวลาเขียนมาก แต่ฉันคิดว่าเดี๋ยวนี้ช้กจำได้แล้ว เพียงแต่
เปิดดูทีเดียวแล้วต่อจากนั้นก็จำได้ถูก ที่สะกดคำว่าเครื่องหมาย
วรรคตอน ได้ถูกต้องก็เพราะทำอย่างนี้ (เขียนอย่างนี้ใน
ปทานุกรม)

คุณคินเนียนบอกว่าตัวจุดก็เป็นเครื่องหมายวรรค
ตอนเหมือนกัน และมีเครื่องหมายอย่างอื่นต้องเรียนอีกเยอะ ฉัน
บอกเธอนี้กว่าจุดทั้งหมดต้องมีหางด้วย แต่เธอบอกว่าไม่ใช่

เราต้องผสมให้เครื่องหมายพวกนี้เข้าด้วยกัน, เธอ
สอน ? ฉัน"ให้รู้ว่า, ผสม ! มันอย่างไร (ไร, แล้วที่นี้ ; ฉันจะ
สามารถ ! ผสมเครื่องหมายวรรคตอน" ทุกอย่าง, ใน!อะไรๆ ที่
ฉันเขียน? มี, กฎต่างๆ ! ตั้งเยอะ? ที่ต้องเรียน : แต่ฉันช้กจะ
เข้าใจแล้วละ

มีอย่างหนึ่งที่ฉัน? ชอบเกี่ยวกับ, คุณคินเนียนที่
เคารพ: (นี่เป็นวิธีเขียนแบบทางการ เผื่อฉันจะหันมาเอาดีทางท
ุรกิจบ้าง) คือเธอให้เหตุผล, ฉันได้เสมอ "เมื่อ - ฉันถามเธอเป็
ฯอัศจรรย์ะ ! ฉันอยาก ! เก่งมากๆ" อย่าง, เธอ,

(เครื่องหมายวรรคตอนนี้, สนุก; ดี !)

๑๘ เมษายน

ฉันโงะอะไรอย่างนี้ ! ฉันไม่ได้เข้าใจที่เธอพูดเลย
เมื่อคืนนี้ไปอ่านหนังสือไวยากรณ์และได้คำอธิบายมาหมด
แล้วถึงได้รู้ว่าเหมือนกับที่คุณคิดเนียนพยายามบอก แต่ฉันไม่
เข้าใจ ฉันตื่นขึ้นมากกลางดึก แล้วอยู่ๆ ก็เข้าใจหมดตอนนั้น
คุณคิดเนียนบอกเจ้าที่วีที่ทำงานตอนฉันหลับช่วย
ฉันไว้ เธอบอกว่าฉันขึ้นมาถึงยอดเขาแล้ว

หลังจากฉันได้คิดออกมา ไข่เครื่องหมายวรรค
ตอนนี้ใช้กันอย่างไรแล้ว ก็ลองอ่านรายงานความก้าวหน้าใหม่
ทั้งหมดตั้งแต่แรก ไม่น่าเชื่อเลยว่าตัวสะกดและวรรคตอนของ
ฉันจะชั่ยอย่างนั้น !

ฉันบอกคุณคิดเนียนว่าฉันควรจะแก้คำผิดต่างๆ
หมดตั้งแต่หน้าแรกเลย แต่เธอบอก "ไม่ได้, ซาลี หมอนี่เมอ
ต้องการรายงานที่เป็นอยู่นี้แหละ. เพราะอย่างนี้จึงได้
อนุญาตให้เธอเก็บไว้หลังจากเอาไปถ่ายรูปอัดไว้แล้ว, เพื่อจะ
ให้เธอเห็นความก้าวหน้าของตัวเอง. เธอกำลังก้าวหน้าเร็วมาก,
ซาลี." พูดอย่างนั้นทำให้ฉันดีใจ

หลังจากเลิกเรียนแล้วฉันลงไปข้างล่าง เล่น
กับอัลเจนอน เตียวนี้เราไม่แข่งกันแล้วละ

๒๐ เมษายน

*รู้สึกเจ็บข้างใน ไม่ใช่เจ็บแบบไปหาหมอ แต่มัน
รู้สึกโหวงเหวงในใจเหมือนถูกต่อยกับอาหารไม่ย่อยพร้อมๆ กัน*

ตอนแรกไม่ได้จะเขียน แต่คงต้องเขียนเพราะมัน
สำคัญ วันนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องหยุดงานอยู่กับบ้าน

เมื่อคืนนี้โจคาป และแฟรง รายลี ชวนฉันไปงาน
เลี้ยง สาวๆ เยอะแยะ แล้วก็ยังมีผู้ชายจากโรงงานสามสี่คนฉันจำ
ได้ว่าคราวที่แล้วกินเหล้ามากแล้วรู้สึกไม่สบายอย่างไร เลย
บอกโจว่าไม่ต้องการกินเหล้า เขาเลยให้โคล่ามา รสมันเพื่อน
พิกล แต่คิดว่าเป็นรสเพื่อนที่อยู่ทีล้นฉันเองมากกว่า

งานสนุกอยู่พักหนึ่งทีเดียว โจบอกฉันควรเดินร่า กับเอลเลนแล้วเธอจะได้สอนจังหวะให้ ฉันหกล้มหลายครั้ง และฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงอย่างนั้นเพราะไม่เห็นมีใครเดินร่าอีกเลย นอกจากเอลเลนกับฉัน แล้วฉันก็ยังหกล้มตลอดเวลาเพราะมักจะไปสะดุดขาใครอยู่เสมอ แล้วพอลุกขึ้นมาเห็นสีหน้าของโจเลยรู้สึกปะลลาดๆ ในท้อง "เขาดลกสิ้นดีเลย, มีสาวคนหนึ่งบอกทุกๆ คนหัวเราะกันใหญ่ แพรงบอก, "ฉันไม่เคยได้หัวร่ออย่างนี้มาก่อนเลยตั้งแต่วันที่เราใช้เขาไปซื้อหนังสือพิมพ์ที่มักซีเมื่อคืนนั้นแล้วหนีไปเลย"

"ดูซิ หน้าแดงใหญ่แล้ว"

"หน้าแดง ขาสีหน้าแดงละ"

"เอ๊ะ เอลเลนไปทำอะไรขาสีเข้านะ ไม่เคยเห็นเขาเป็นอย่างมาก่อนเลยนี่นา"

ฉันไม่รู้จะทำอะไรหรือหันไปทางไหนดี ทุกๆ คนมองฉันเป็นตาเดียวและหัวเราะกัน และฉันก็รู้สึกเหมือนไม่ได้นั่งผ้าอยู่ อยากรีบแอบซ่อนที่ไหนจึงเลย ฉันวิ่งออกไปที่ถนนข้างนอกแล้วอาเจียนออกมาจากนั้นเลยเดินกลับบ้าน ดลกดีที่ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าโจและแพรงและคนอื่นๆ ชอบให้ฉันอยู่ด้วยตลอดเวลา ก็เพื่อจะล้อเลียนนี่เอง

ที่นี้รู้แล้วเวลาคนพูดว่า "ทำเป็นขาสี กอดอน" นั้นแปลว่าอะไร ขายหน้าจ้เลย

รายงานความก้าวหน้าที ๑๑

๒๑ เมษายน

ยังไม่ได้กลับโรงงานเลย ฉันบอกคุณนายฟลินเจ้าของบ้านเช่าให้โทไปบอกคุณดอนเนแกนว่าฉันป่วย คุณนายฟลินมองดูฉันด้วยสายตาแปลก ๆ หลัง ๆ นี้คล้าย ๆ กับกลัวฉันหรือยังก็ 모르

ฉันว่าดีเหมือนกันแหละที่รู้ว่าทุกคนหัวเราะเยาะฉันอย่างไร ฉันคิดถึงเรื่องนี้มากทีเดียว มันเป็นเพราะว่าฉันเขอและไม่รู้แม้กระทั่งว่ากำลังทำอะไรเขอ ๆ ผู้คนเห็นเป็นเรื่องตลกเวลาคนเขอทำอะไรอย่างคนอื่น ๆ ไม่ได้

แต่ถึงยังไง ฉันก็รู้แล้วว่ากำลังฉลาดขึ้นทุกวัน ฉันรู้จักเครื่องหมายวรรคตอนและสะกดได้ดี ฉันชอบเปิดดูคำยาก ๆ ในปทานุกรมแล้วจำไว้ ฉันอ่านหนังสือแยะเลย และคุณคินเนียนบอกว่าอ่านได้เร็วมาก บางที่ยังเข้าใจด้วยว่ากำลังอ่านเกี่ยวกับเรื่องอะไรอยู่ และก็จำได้มีหลายครั้งที่หลับตาแล้วคิดถึงหน้าหนังสือ แล้วจำได้หมดยังกับเห็นภาพถ่ายเลย

คุณคิดเนี่ยนบอกว่าฉันควรเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศบ้าง นอกจาก ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และคำนวณ หมอสดราวให้เทพฉันมากเปิดระหว่างนอนหลับ เพิ่มขึ้นอีก ฉันก็ยังไม่วุ่นใจอยู่ดีว่าไอ้จิตสำนึกกับจิตใต้สำนึกทำอะไร แต่หมอสตราว บอกยังไม่ต้องห่วงหรอก เขาขอให้ฉันสัญญาว่า เวลาฉันเริ่มเรียนวิชาชั้นมหาวิทยาลัย อาทิตย์หน้า จะไม่อ่านหนังสือด้านจิตวิทยา---จนกว่าเขาจะให้อนุญาต

รู้สึกดีขึ้นมากเลยวันนี้ แต่คิดว่ายังโกรธหน่อยๆ ที่ตลอดมาเป็นผู้คนหัวเราะ เยาะและเห็นฉันเป็นตัวตลก เพราะไม่ฉลาดเท่า เวลาฉันฉลาดขึ้นเท่ากันที่หมอสตราว บอก คือมีไอ.คิว. เป็นสามเท่าของ ๖๘ ในขณะนี้ ฉันคงจะได้เหมือนคนอื่นๆ เสียที แล้วผู้คนคงจะชอบฉันและเป็นมิตรด้วย

ไม่ค่อยแน่ใจว่าไอ.คิว. คืออะไร หมอนี่เมอบอกเป็นตัววัดว่าฉลาดเท่าไร---เหมือนกับตาชั่งในร้านขายยา แต่หมอสตราวแย้งอย่างมาก และบอกว่าไอ.คิว. ไม่ได้วัดความฉลาดเลย เขาบอกว่าไอ.คิว. เป็นตัวบอกว่าคนๆ นั้นจะสามารถฉลาดขึ้นมาเป็นเท่าใดเหมือนกับตัวเลขบนกระบอกตวง แต่ยังคงต้องเติมกระบอกนั้นให้เต็มอีก

แต่แล้วพอลืมเปิด คนที่ทดสอบสติปัญญาฉันและทำงานกับอัลเจอนอน เขากลับบอกว่าผิดทั้งคู่นะแหละ (หลังจากฉันได้สัญญาว่าจะไม่ฟ้องว่าเขาพูดอย่างนั้น) เปิดบอกว่าไอ.คิว. เป็นตัววัดอะไรตั้งเยอะแยะรวมทั้งสิ่งที่เรียนไปแล้ว และที่จริงแล้วไม่เห็นมีคุณค่าอะไรเลย

เลยยังไม่รู้ยุติว่าไอ.คิว. คืออะไรกันแน่ นอกจากรู้ว่าของฉันกำลังจะขึ้นเหนือ ๒๐๐ ในเร็วๆ นี้ ฉันไม่อยากจะได้เถียงอะไรหรอกแต่ไม่เห็นเลยว่าถ้าคนยังไม่รู้ว่ามันเป็น อะไร หรืออยู่ที่ไหน-ไม่เห็นว่าจะไปรู้ได้อย่างไรกันว่ามีเท่าไร

หมอนี่เมอบอกว่าฉันจะต้องสอบ *รอร์ชัค* ฟรุ้งนี่ สงสัยจังว่า มันคืออะไร

๒๒ เมษายน

รู้แล้วว่า รอร์ชัค* คืออะไร ก็เป็นสอบที่ต้องทำก่อนผ่าตัดนั่นเอง-ไอ้ที่มีหยดหมึกอยู่บนกระดาษแข็ง คนสอบก็เป็นคนเดียวกัน

ฉันกลัวไอ้หยดหมึกพวกนี้จะตาย ฉันรู้ว่าเขาจะต้องบอกให้ฉันหารูปและก็รู้ว่าหาไม่ได้ กำลังคิดกับตัวเองว่า ถ้าเพียงมีทางรู้ว่ามีรูปแบบไหนซ่อนอยู่ก็ดี บางทีอาจจะมีรูปอะไรเลยก็ได้ บางทีอาจจะเป็นแค่กลหลอกดูว่าฉันจะเชื่อพอที่จะไปหาอะไรที่ไม่มีอยู่เลยก็ได้ คิดเพียงแค่นี้ก็ชักโมโหคนสอบแล้ว

"เอาละ ซาลี" เขาบอก "คุณเคยเห็นกระดาษพวกนี้มาก่อนจำได้ไหม"

"จำได้ซิ" วิธีที่ฉันพูดทำให้เขาเห็นว่าฉันโกรธ และเขาดูแปลกใจ

"ใช่ที่นี้ผมอยากให้คุณดูอันนี้ซิมันคืออะไรนะ คุณเห็นอะไรบนกระดาษแผ่นนี้ไหม คนเขาเห็นอะไรต่ออะไรเยอะแยะในหยดหมึกพวกนี้ ลองบอกผมทีซิว่าคุณเห็นมันเป็นอะไร--- มันทำให้คุณคิดถึงอะไร"

ฉันรู้สึกตะลึง ฉันไม่คาดฝันมาก่อนเลยเขาจะพูดอย่างนี้

"คุณหมายความว่าไม่มีรูปซ่อนอยู่ในหยดหมึกพวกนี้หรือ"

เขาทำหน้าย่น และถอดแว่นออก

"อะไรนะ"
"รูปนะ ซ่อนอยู่ในหยดหมึก คราวที่แล้วคุณบอก
ว่าทุกคนสามารถมองเห็นได้หมด และคุณอยากให้ผมหา
ให้เจอด้วย"

เขาอธิบายว่าคราวที่แล้วเขาก็ใช้คำพูดเกือบเหมือนคราวนี้หมดทุกคำเลย ฉัน
ไม่เชื่อเลย และก็ยิ่งสงสัยอยู่ว่าคราวนั้นเขาล่อให้ฉันเข้าใจผิดเพื่อจะได้เข้าเล่น
นอกจากว่า-ไม่รู้แล้วละ-ฉันจะมีปัญญาอ่อนถึงเพียงนั้น เขียวหรือตอนนั้น

เราลองดูกระดาษอย่างช้าๆ มีใบหนึ่งดูเหมือนค้างคาวคู่หนึ่งตั้งอะไรอยู่ก็
ไม่รู้ อีกใบหนึ่งเหมือนคนสองคนดวลดาบกันอยู่ ฉันนึกถึงอะไรต่ออะไรอีกเยอะแยะ คง
เพลินจนลืมตัวไปเลย แต่ฉันไม่ใส่ใจเขาอีกแล้ว และลองหมุนมันดู หรือถึงกับดูจาก
ด้านหลัง เพื่อมีอะไรที่ควรจะต้องให้ออก ขณะที่เขากำลังจดอะไรอยู่ฉันแอบขำเสียงอ่านดู
แต่มันเป็นรหัสหมด ทำนองนี้ :

WF + A Ddf - Ad orig WF - A SF + obj

ฉันก็ยังไม่เห็นว่าไอ้สอมนี่มันได้เรื่องได้ราวอะไรอยู่ดี มันดูเหมือนกับว่า
ใครๆ ก็นึกเรื่องโกหกเกี่ยวสิ่งที่ไม่เห็นได้ เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าฉันไม่ได้หลอก เขา
โดยบอกว่ามีสิ่งที่ไม่จริงก็นึกไม่ออก บางทีฉันคงเข้าใจเรื่องนี้เมื่อหมอสตราวยอมให้
ฉันอ่านเรื่องจิตวิทยากระมัง

* Rorschach test

๒๕ เมษายน

ฉันคิดวิธีเรียงเครื่องจักรในโรงงานได้ใหม่ และคุณ
ดอนเนแกนบอกว่าจะทำให้เขาประหยัดค่าแรงได้และเพิ่มผลผลิตได้
รวมเป็นเงินถึงหมื่นเหรียญต่อปีแน่ เขาให้รางวัลฉันยี่สิบห้าเหรียญ

ฉันอยากชวนโจ คาป กับแฟรงกรายลือออกไปทานข้าว
กลางวันฉลองกัน แต่โจบอกต้องไปซื้อของให้ภรรยาเขา และแฟรงบอก
นัดทานข้าวกลางวันกับญาติเอาไว้ก่อนแล้ว

ฉันคิดว่าคงจะต้องใช้เวลาสักหน่อยกว่า เขาจะคุ้นกับการ
เปลี่ยนแปลงของฉัน ทุกคนดูที่จะหวั่นๆ ฉันอยู่ ตอนฉันเดินไปหาเอมอส
บอริก แล้วตบไหล่เขาซะ เขาสะดุ้งสุดตัวเลย ผู้คนไม่ค่อยพูดกับฉันมาก
ๆ หรือหยอกล้อเล่นอย่างเคยเสียแล้ว ทำให้รู้สึกว่างงานเหงาพิกล

๒๗ เมษายน

วันนี้ฉันรวบรวมความกล้าได้พอที่จะชวนคุณคินเนียนทานข้าวเย็นกับฉันพรุ่งนี้ เพื่อฉลองรางวัล

ตอนแรกเธอไม่ค่อยแน่ใจว่าควรหรือไม่ แต่ฉันถามหมอดสตราวและเขาก็บอกไม่เป็นไร หมอดสตราวกับหมอนี่เมอดูไม่ค่อยถูกคอกันเท่าไรเลย ทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา เมื่อเย็นนี้ตอนฉันเข้าไปหาหมอดสตราวถามเรื่องชวนคุณคินเนียนทานข้าวก็ได้ยินเขาตะโกนเถียงกัน หมอนี่เมอบอกว่านี่เป็นการทดลองของเขา และการวิจัยของเขาจะ และหมอดสตราวก็ตะโกนตอบว่าเขาก็มีส่วนเท่ากัน เพราะเขาพบฉันโดยผ่านทางคุณคินเนียนและเป็นคนทำการผ่าตัด หมอดสตราวบอกว่าวันหนึ่งข้างหน้าศัลยแพทย์ประสาทเป็นพันๆ คนทั่วโลกอาจจะใช้เทคนิคนี้ของเขา

หมอนี่เมออยากตีพิมพ์ผลของการทดลองสิ้นเดือนนี้ หมอดสตราวอยากรอดูไปอีกหน่อยให้แน่ใจ หมอดสตราวบอกหมอนี่เมอสนใจจะเป็นศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาที่ปรินซ์ตันมากกว่าสนใจการทดลอง หมอนี่เมอบอกว่า หมอดสตราวก็เป็นแค่นักฉวยโอกาสที่พยายามกอบโกยชื่อเสียงจากผลงานของเขา

ตอนฉันกลับออกไปนั้นรู้สึกตัวสั่น ไม่แน่ใจว่าทำไม แต่คล้ายกับว่าได้รู้จักทั้งสองคนนี่จริงๆ เป็นครั้งแรก ฉันจำได้ว่าเคยได้ยินเบ็ดพูดว่า หมอนี่เมอมีเมียปากปลาร้าที่คอยอยู่ตลอดเวลาให้ฟัวตีพิมพ์ผลงานเยอะๆ จะได้มีชื่อเสียง เบ็ดบอกความฝันอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของยายคนนี่คือมีฟัวที่คนชูชมมากๆ หมอดสตราวพยายามกอบโกยชื่อเสียงจากผลงานของเขาจริง ๆ หรือ

๒๘ เมษายน

ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมไม่เคยสังเกตเลยว่าคุณคินเนียนความจริงสวยแค่ไหน เธอมีตาสีน้ำตาลและมีผมน้ำตาลเหมือนขนนกยาวปรกคอ เธออายุเพียงสามสิบสี่เท่านั้น ฉันว่าตอนแรกฉันมีความรู้สึกว่าเป็นอัจฉริยะที่เข้าไม่ถึงและแก่มากๆ เดียวนี้ทุกครั้งที่เห็นเธอดูสาวขึ้นและน่ารักขึ้นกว่าเดิมเสมอ

เราทานข้าวเย็นกันแล้วคุยต่ออีกนาน ตอนเธอบอกว่าฉันกำลังก้าวหน้าเร็วมากจนอีกหน่อยก็จะทิ้งเธอไปลิบ ฉันหัวเราะ

"จริงนะ ชาลี เธออ่านหนังสือได้ดีกว่าฉันแล้ว เธอสามารถอ่านได้ทั้งหน้าโดยดูแวบเดียว แต่ฉันได้ทีละไม่กี่บรรทัดและเธอจำที่อ่านไปได้ทุกอย่าง สำหรับฉันแค่จับความคิดหลัก และความหมายทั่วไปได้ก็โชคดีแล้ว"

เธอหยิบบุหรี่ยี่และผมจุดให้

"เธอต้องอดทนอีกนิดหน่อย เธอกำลังใช้เวลาเพียงเป็นวันหรืออาทิตย์ทำสิ่งที่คนธรรมดาต้องใช้เวลาตั้งครึ่งชีวิต นี่แหละที่มันน่ามหัศจรรย์เหลือเกิน เธอเหมือนกับฟองน้ำยักษ์ดูดสิ่งต่างๆ เข้าไป ซ่อมมูลเอยตัวเลขเอย ความรู้ทั่วไปเอย และอีกไม่นานเธอก็จะเริ่มจับมันปะติดปะต่อกันได้ด้วย เธอจะได้เห็นว่าวิชาความรู้สาขาต่างๆ มันเกี่ยวพันกันอย่างไร มันมีหลายระดับชาลีเหมือนชั้นบันไดยักษ์ที่นำเธอสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ให้เห็นโลกรอบตัวเธอมากขึ้นทุกที

"ฉันเองได้เห็นเพียงนิดหน่อยเท่านั้นแหละชาลี และฉันจะไม่ขึ้นไปได้สูงกว่านี้มากนักหรอก แต่เธอจะยิ่งได้สูงขึ้นๆ และเห็นมากขึ้นๆ และทุกก้าวจะนำเธอไปสู่โลกใหม่ๆ ซึ่งเธอไม่เคยรู้มาก่อนด้วยซ้ำว่ามีอยู่"

"อะไร"

"ไม่มีอะไรหรอกชาลี ฉันเพียงแต่หวังว่าไม่ได้ทำผิดที่แนะนำให้คุณทำอย่างนี้ตั้งแต่ตอนแรก"

ฉันหัวเราะ

"มันจะผิดได้อย่างไร ก็มันได้ผลใช้ไหมล่ะ แม้แต่อัลเจอนอนก็ยังฉลาดอยู่แล้ว"

เรานั่งนิ่งกันอยู่สักพักและฉันรู้ว่าเธอกำลังคิดเรื่องอะไร ขณะที่เธอดูฉันคลำพวกเครื่องรางและพวงกุญแจอยู่ ฉันไม่อยากคิดถึงสิ่งอย่างนั้นทำนองเดียวกับที่คนแก่ไม่อยากคิดถึงเรื่องความตาย ฉันรู้ว่านี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ฉันรู้ว่าเธอหมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องระดับต่างๆ เพราะได้เห็นมันบ้างแล้วด้วยซ้ำ ความคิดที่ว่ากำลังก้าวเลยเธอไปทำให้ฉันเศร้า

ฉันรักคุณคืนเนี่ยนเสียแล้วละ

รายงานความก้าวหน้าที ๑๒

๓๐ เมษายน

ลาออกจากงานที่บริษัทกล่องพลาสติก ตอนเนแกนแล้ว คุณดอนเนแกนบอกว่าที่อยากให้คุณออกก็เพราะเห็นแก่คนอื่นๆ ทุกคนที่เกี่ยวข้อง ฉันทำอะไรไปไหน

เขาถึงเกลียดอย่างนี้

รู้เรื่องนี้ครั้งแรกเมื่อคุณดอนเนแกนให้ฉันดูจดหมายซึ่งคนที่โรงงานเข้าชื่อกันแปดร้อยสี่สิบชื่อนอกจากแฟนนี่ เกอเดน ฉันดูรายชื่ออย่างผ่านไป แล้วก็เห็นทันทีว่าไม่มีชื่อของเธออยู่เท่านั้น นอกนั้นก็ทุกคนเรียกร่องให้ไล่ฉันออก

โจ คาป และแฟรงกรายลี ไม่ยอดพูดกับฉันเรื่องนี้ คนอื่นๆ ด้วยนอกจากแฟนนี่ เธอเป็นคนหนึ่งในไม่กี่คนที่ฉันรู้จัก ที่เมื่อตัดสินใจอะไรไว้แล้วก็จะเชื่ออย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะคนที่เหลือทั้งโลกจะพิสูจน พุดการทำจดหมายร้องเรียนในหลักการ และคงเชื่ออย่างเต็มที่ถึงแม้จะโดนขู่บังคับก็ตาม

"แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า" เธอบอกอย่างนี้ "ว่าฉันไม่คิดว่าเธอมีอะไรแปลกๆ งามๆ ซาลี่ ไอ้ที่เปลี่ยนไปนะฉันไม่รู้หรอก เธอเคยเป็นคนดี ใจดี และธรรมดา-อาจไม่ฉลาดนัก แต่ซื่อสัตย์ ใครจะรู้ว่าเธอไปทำอะไรมาก็ไม่รู้ที่อยู่ ก็ฉลาดขึ้นเหลือเกิน เหมือนที่ใครๆ แถมนี้บอกกันทุกคนละ ซาลี่ มันไม่ถูกนะ"

"เธอจะพูดยังงั้นได้ยังไงนะ แฟนนี่ ไอ้การที่คนจะฉลาดขึ้นมาและอยากหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกรอบ ๆ ตัวนั้นผิดนักหรือ?"

เธอก็มองงานของเธอ และฉันก็หันจะเดินไป เธอพูดโดยไม่ได้มองฉัน

"มันบาปนะ ตอนที่อีฟฟังงู แล้วกินผลไม้จากต้นแห่งนั้นแล้วพวกเราก็จะไม่ต้องแก่และเจ็บและตายกันหรอก"

ฉันรู้สึกอายในใจอย่างมากอีกครั้งหนึ่งแล้ว ไอ้ความฉลาดที่ได้กลายเป็นสิ่งที่เข้ามาแยกฉันออกไปจากคนทั้งหลายที่เคยรู้จักและรัก เมื่อก่อนนี่เขาหัวเราะเยาะและดูถูกฉันที่โง่งมเต่าตุน มาเดี๋ยวนี้เขาเกลียดฉันที่มีความรู้ความเข้าใจมาก เขาต้องการให้ฉันเป็นอะไรนะให้ตายซี

เขาขับไล่ฉันออกจากโรงงานแล้ว เดี๋ยวนี้ฉันเหงายิ่งกว่าแต่ก่อนเสียอีก-

--

๑๕ พฤษภาคม

หมอสตราวโกรธที่ฉันไม่ได้เขียนรายงานมาสองอาทิตย์แล้ว ก็น่าอยู่หรือเพราะเดี๋ยวนี้หน่วยทดลองจ่ายเงินให้ฉันเป็นประจำ ฉันบอกเขาว่ามัวแต่ยุ่งอยู่กับการคิดและการอ่าน พอฉันบอกว่า การเขียนนี้ซ้ำเหลือเกิน ทำให้ไม่ทันใจเลย เขาก็แนะนำให้ฉันเรียนพิมพ์ดีด

เดี๋ยวนี้เขียนได้ง่ายขึ้นแล้วเพราะพิมพ์ดีดได้เกือบเจ็ดสิบห้าคำต่อนาที หมอสตราวเตือนอยู่เสมอว่าจำเป็นต้องพูดและเขียนอยู่เพื่อคนจะได้เข้าใจฉันได้

จะลองทบทวนสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวเองในระหว่างสองอาทิตย์ที่แล้วมา อัลเจอนอนและฉันได้ไปแสดงตัวที่สมาคมจิตวิทยาแห่งชาติ ซึ่งประชุมพร้อมกันกับสมาคมจิตวิทยาแห่งโลกเมื่อวันอังคารที่แล้ว หมอนี่เมอและหมอสตราวมีความภาคภูมิใจในเราทั้งสองมาก

สงสัยว่าหมอนี่เมอซึ่งอายุหกสิบ-แก่กว่าหมอสตราวสิบปี คิดว่าจะเป็นต้องมึผลงานที่ชัดแจ้งแน่นอนออกมา---คงเนื่องมาจากแรงกดดันจากภรรยาแน่ๆ ที่ตรงข้ามกับที่ฉันนึกไว้แต่เดิมก็คือ ฉันได้พบว่าหมอนี่เมอไม่ใช่อัจฉริยะเลย เขาหัวดีมาก แต่ต้องต่อสู้กับความรู้สึกไม่เชื่อมั่นในตัวเองตลอดเวลา เขาอยากให้คนคิดว่าเป็นอัจฉริยะ เพราะฉะนั้นจึงเห็นเป็นเรื่องสำคัญมากที่โลกจะต้องรับรองงานของเขา ฉันเชื่อว่าหมอนี่เมอกลัวที่จะรอดต่อไปเพราะเป็นห่วงว่าอาจมีคนอื่นมาค้นพบเรื่องทำนองเดียวกันนี้ แล้วเลยแย่งชื่อเสียงไปเสีย

ในทางตรงกันข้าม หมอสตราวอาจจัดได้ว่าเป็นอัจฉริยะ ถึงแม้ว่าพื้นความรู้เขาจะแคบไปสักนิด เขาได้รับการศึกษาตามระบบที่มุ่งเฉพาะทางแคบๆ ทั้งพื้นฐานในแง่กว้างๆ ไปมากกว่าที่จำเป็นมาก---แม้สำหรับการเป็นศัลยแพทย์ทางประสาทก็ตาม

ฉันประหลาดใจมากที่ทราบว่ภาษาโบราณที่เขาอ่านได้มีแค่ละติน กรีก และฮีบรูเท่านั้น และเขาแทบไม่รู้คณิตศาสตร์เลย นอกจากแคลคูลัสขั้นพื้นฐานเท่านั้น ตอนที่เขายอมรับเรื่องนี้กับฉันนั้น ฉันออกจะโกรธทีเดียว มันคล้าย ๆ กับเขาปกปิดส่วนหนึ่งของเขาไว้เพื่อจะหลอกฉัน โดยแกล้งทำเป็นอีกคนหนึ่งเหมือนกับที่พบว่าหลายคนแกล้งทำอย่างนี้ ไม่มีใครที่ฉันรู้จักเลยที่เป็นอย่างที่ได้จากเปลือกนอก

หมอนี่เมอดูไม่ค่อยสบายใจเวลาฉันอยู่ใกล้ ๆ บางทีเวลาฉันพยายามพูดด้วย เขาก็กลับมองฉันด้วยสายตาแปลก ๆ แล้วหันหนีไปตอนแรกฉันโกรธ เมื่อหมอสตราวบอกว่ฉันทำให้หมอนี่เมอมีปมด้อยฉันนี้กว่าเขาล้อ ฉันเคืองง่ายๆ อยู่แล้วเวลามีคนมาล้อเล่น

ฉันถามหมอสตราวว่านี่เมอจะโต้ตอบราชาชะมาตีเกี่ยวกับวิธีและผลงานของเขาได้อย่างไร ในเมื่อนี้เมอจะอ่านก็ยังไม่เข้าใจเลย สีหน้าแปลกๆ ของหมอสตราวแปลได้สองอย่าง เขาไม่อยากบอกนี่เมอว่คนในอินเดียวิจารณ์ว่อย่างไร หรือที่แ่กว่านั้นคือ หมอสตราวก็ไม่ว่เหมือนกัน ฉันต้องพยายามระวังให้พูดและเขียนชัด ๆ และง่าย ๆ ผู้คนจะได้ไม่หัวเราะ

๑๘ พฤษภาคม

กลุ่มใจจ้ง พบคุณเคินเนียนเมื่อคืนนี้เป็นครั้งแรกในกว่าอาทิตย์ ฉันพยายามเลี่ยงไม่คุยเรื่องที่ต้องใช้สมองมากนัก พยายามรักษาระดับการสนทนาอยู่เกี่ยวกับเรื่องง่ายๆ ที่เกิดขึ้นทุกๆ วัน แต่เธอได้แต่มองฉันอย่างว่างเปล่า และถามว่ฉันหมายความว่าอย่างไรเกี่ยวกับสมมูลย์ของการแปรทางคณิตศาสตร์ใน *คอนแชร์โตหมายเลขห้าของดอร์เบอร์มันน์*

พอฉันพยายามจะอธิบาย เธอกลับห้ามแล้วหัวเราะ คิดว่า โกรธเธอแล้วละ แต่ฉันสงสัยว่าคุยกับเธอคนละระดับ ไม่ว่าจะพยายาม พูดกับเธอเรื่องอะไรก็ทำความเข้าใจกันไม่ได้ เห็นจะต้องทบทวนสมการ ของฟรอสต์ดีเกี่ยวกับ *ระดับของความก้าวหน้าทางความหมายภาษา* เสียแล้ว ฉันได้ค้นพบว่าไม่สามารถติดต่อกับผู้คนที่ทำอะไรเสียแล้ว ยัง ขอบคุณสวรรค์ที่มีหนังสือและดนตรีและสิ่งอื่นๆ ให้คิดถึง ส่วนมาก เดี่ยวนี้ฉันอยู่คนเดียวในห้องเช่าในบ้านของคุณนายฟลิน และแทบจะไม่ พูดกับใครเลย

๒๐ พฤษภาคม

ฉันคงไม่ได้สังเกตเด็กข้างขวามือคนใหม่ เด็กผู้ชายอายุ ประมาณสิบหกที่ร้านอาหารที่หัวมุมถนนที่ฉันไปกินข้าวเย็น ถ้าไม่เกิด เรื่องขามแตกขึ้น

ขามตกที่พื้น แตกกระจาย ขึ้นกระเบื้องกระเด็นไปได้โต๊ะ เด็กนั้นยืนงงอยู่ และตกใจถือถาดเปสาค้างอยู่ในมือ เสียงผิวปากและยั่ว เย้าจากลูกค้า (เสียงว่า "เฮ้ นั่นใจกำไรไปหมดแล้ว" "เฮงจิง" และ "ก็ เพิ่งเริ่มทำงานนี่---" ซึ่งดูจะมีคนพูดเสมอเมื่อแก้วหรือขามแตกใน ร้านอาหาร) ดูจะทำให้เขาทำอะไรไม่ถูกใหญ่

พอเจ้าของร้านเดินมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น เด็กคนนั้นก็ทรุดนั่ง ลงคล้ายกับกลัวจะถูกตี และยกแขนขึ้นเหมือนจะกันไม่ให้ถูก "เออะ-เออะ นี่ไอ้จิง" เจ้าของร้านตะโกน "อย่างมัวยี่ นที่อยู่ออยู่เลย ไปเอาไม้กวาดมากกวาดไอ้กองนี้ไป ไม้กวาด---ไม้กวาด ไอ้จิง อยู่ในครวั่นะ กวาดไปให้หมด"

เด็กนั้นพอรู้ว่าจะไม่ถูกลงโทษสีหน้าตกใจก็หายไป เขายิ้ม และฮัมเพลงขณะที่ไอ้เอเอาไม้กวาดกลับมากวาดพื้น ลูกค้าที่ปากมากอีก สองสามคนยังคงยั่วเย้า หาความสนุกบนความทุกข์ของเขาต่อ "นี่ ไอ้หนู ตรงนี้มีชิ้นใหญ่อีกชิ้นอยู่ข้างหลังแกนะ---" "ไหนลองทำอีกทีซิ---" "หมอนี่ไม่ไ้งนักหรอกนะนี่ ทำแตกนะง่ายกว่าล้างนะ---" เขามองดูหน้าผู้คนที่กระเข้าเขาด้วยสายตาอันว่างเปล่า แล้วค่อยๆ ยิ้มตอบ แล้วหัวเราะอย่างไม่ค่อยแน่ใจกับคำกระเข้าที่เขาดู จะไม่เข้าใจแน่ๆ

ฉันรู้สึกไม่สบายข้างในขณะที่ยังมองดูเขายิ้มอย่างว่างเปล่า ดูตาที่โตและสดใสของเด็ก ไม่แน่ใจแต่พยายามเป็นมิตรด้วย คน หัวเราะเยาะเขาเพราะเขาปัญญาอ่อน และฉันก็ได้พลอยหัวเราะไปด้วย

ฉันรู้สึกโกรธตัวเองขึ้นมาทันทีและโกรธทุกคนที่ล้อเขา

ด้วย ฉันลุกขึ้นและตะโกน

"หยุดนะ อย่าไปยุ่งกับเขานะ มันไม่ใช่ความผิดของเขาที่เขาไม่เข้าใจ ที่เป็นอย่างนี้นะมันช่วยไม่ได้นี่นา แต่ให้ตายเถอะ---นี่เขายังเป็นคนอยู่นะ"

คนในห้องเงยบกริบ ฉันดำตัวเองที่ลืมหืมตาไปและก่อกองเรื่องขึ้น ฉันพยายามไม่มองเด็กนั้นขณะที่จ่ายเงินและเดินออกไปโดยยังไม่ได้แตะต้องอาหาร ฉันรู้สึกอายแทนเราทั้งคู่

แปลกัจจ ผู้คนที่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ซึ่งตามปรกติจะไม่เอาเปรียบคนที่เกิดมาไม่มีแขนหรือขาหรือตา---กลับไม่คิดอะไรเลยเวลาแก่ลงคนที่เกิดมาปัญญาต่ำ ยิ่งคิดยิ่งโง่ธ เมื่อไม่นานมานี้เอง ฉันก็เหมือนเด็กคนนี้ ยอมเป็นตัวตลกให้พวกเขา-เกือบลืมหืมตาไปแล้วสิ

ฉันได้เก็บขาลี กอดอน คนเก่าไว้ไม่ให้ตัวเองเห็นเพราะในเมื่อเดี๋ยวนี้ฉันฉลาดแล้วมันเป็นสิ่งที่ต้องผลึกใสออกไปให้พ้นสมอง แต่วันนี้พอมองเด็กคนนั้นแล้วฉันก็ได้เห็นว่าเคยเป็นอะไรมาเป็นครั้งแรก *ฉันเคยเป็นเหมือนเด็กคนนี้*

เมื่อไม่นานมานี้เอง ฉันได้รู้ว่าผู้คนหัวเราะเยาะฉัน เดี่ยวนี้ฉันได้เห็นว่าได้ร่วมหัวเราะตัวเองไปกับเขาด้วยโดยไม่รู้เรื่อง มันเจ็บปวดมากที่สุดตรงนี้

ฉันกลับมาอ่านรายงานความก้าวหน้าอยู่บ่อย ๆ และได้เห็นความไม่รู้ การคิดอะไรง่าย ๆ แบบเด็ก ๆ สถิติปัญญาที่ต่ำต้อยมองออกมาจากห้องมืดทางรูกุญแจดูแสงอันแจ่มจ้าข้างนอก ได้เห็นว่าแม้โง่อย่างนั้นก็ยังรู้วาดต่อยกว่าคนอื่น และคนอื่นมีอะไรที่ฉันขาด---อะไรที่ฉันไม่มีโอกาสได้ ในความบอดทางปัญญาฉันไปคิดว่ามันคงจะต้องเกี่ยวกับความสามารถอ่านและเขียน และแน่ใจว่าถ้ามีความชำนาญทางนี้แล้วก็จะมีความฉลาดขึ้นมาเอง

แม้คนที่ปัญญาต่อยต่ำก็อยากที่จะเป็นเหมือนคนอื่น ๆ เด็กอาจจะไม่รู้ว่าจะหาอาหารมากินอย่างไร หรือกินอะไร แต่ก็รู้ว่าหิว

ฉันเคยเป็นอย่างนี้เอง ไม่เคยรู้มาก่อนเลย ถึงแม้ว่าจะได้มีความรอบรู้มากขึ้น ก็ยังไม่รู้อะไรอย่างจริงจัง

วันนี้เป็นวันดีสำหรับฉัน การที่ได้เห็นความหลังชัดขึ้น ทำให้ฉันตัดสินใจที่จะใช้ความรู้และความชำนาญของตัวเองที่จะทำงานในด้านที่จะเพิ่มสถิติปัญญาของมนุษย์ มีใครจะเหมาะกว่าฉันที่จะทำงานนี้ใครเคยอยู่มาแล้วในทั้งสองโลก ฉันเป็นพวกเดียวกับคนปัญญาอ่อนพวกนี้ ขอให้ฉันได้ใช้ความสามารถทำอะไรให้กับเขาบ้างเถิด

พรุ่งนี้จะคุยกับหมอสตราว่าจะทำงานในสาขานี้อย่างไรดี ฉันอาจจะช่วยเขาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการนำเทคนิคที่เขาใช้กับฉันมาใช้ทั่ว ๆ ไปได้ ฉันมีความคิดดีๆ หลายอย่างที่เดียว จะปรับปรุงเทคนิคนี้ได้อีกตั้งเยอะ ถ้ามีคนทำฉันเป็นอัจฉริยะได้ แล้วอีกตั้งพันๆ คนที่เหมือนฉันละ ถ้าใช้เทคนิคนี้กับคนธรรมดาจะได้ถึงระดับพิเศษขนาดไหน แล้ว

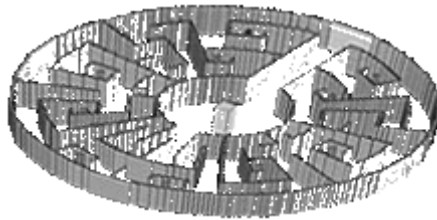
ถ้าใช้กับอัลเจริยะละ

มีหนทางสว่างไสวข้างหน้าหลายสายเลย รอไม่ไหวแล้ว

รายงานความก้าวหน้าที ๑๓

๒๓ พฤษภาคม

เกิดเรื่องแล้ววันนี้ อัลเจอนอนกัดฉัน ฉันไปห้องปฏิบัติการ ไปเยี่ยมมัน
อย่างที่เคยเป็นครั้งคราว และพอเอาออกมาจากกรง มันก็กัดมือฉัน ฉันเก็บมันเข้ากรง
แล้วคอยสังเกตดูอยู่พักหนึ่ง มันหงุดหงิดและดูผิดปรกติ

๒๔ พฤษภาคม

เบ็ด คนดูแลสัตว์ทดลอง บอกว่าอัลเจอนอนกำลัง
เปลี่ยนไป มันรวมมือน้อยลง ไม่ยอมวิ่งในที่กวนอีกแล้ว แรงกระตุ้น
โดยทั่ว ๆ ไปลดลง และไม่ยอมกินอาหาร ทุกคนกังวลถึงผลที่จะตามมา

๒๕ พฤษภาคม

เขาเพิ่งให้อาหารอัลเจอนอน ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่ยอมแก้ปัญหา
ประตุกลอีกต่อไปแล้ว ทุกคนเทียบอัลเจอนอนกับฉัน ที่จริงเราทั้งคู่ต่าง
ก็เป็นทีหนึ่งในกลุ่มของเรา ทุกคนกำลังแก้งคิดว่าความประพฤติ
ของอัลเจอนอนไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องของฉัน แต่ยากที่จะปิด
ความจริงที่ว่าสัตว์อื่น ๆ ที่ใช้ในการทดลองนี้ก็กำลังประพฤติแปลก ๆ

หมอสตราวและหมอนิเมอได้ขอร้องไม่ให้ฉันมาที่
ห้องปฏิบัติการอีกต่อไป ฉันรู้ว่าเขาคิดอะไร แต่ฉันไม่ยอมรับ ฉันจะยัง
ดำเนินแผนการทำวิจัยต่อไป ถึงแม้ฉันจะมีความเคารพต่อ

นักวิทยาศาสตร์มือเยี่ยมทั้งสองนี้ก็ตาม ฉันก็รู้ขีดจำกัดของเขาดี ถ้ามีค่าตอบแทนจะต้องมาหาด้วยตัวเอง ฉันจะต้องทำงานแข่งกับเวลาทันทีเสียแล้วละ

๒๙ พฤษภาคม

ฉันได้ห้องปฏิบัติการเป็นของตัวเองแล้ว และได้รับอนุญาตให้ทำการวิจัยต่อไป ได้พบอะไรสำคัญทีเดียว ทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน ฉันเอาเตียงเข้าไปในห้องนี้ด้วย เวลาเขียนส่วนมากเขียนโน้ตที่แยกไว้ในแฟ้ม แต่บางทีก็รู้สึกจำเป็นต้องเขียนเล่าอารมณ์และความคิดของฉันจากที่ติดเป็นนิสัย

ฉันพบว่า *แคลคูลัสของสตีปีญญา* เป็นแขนงการศึกษาที่น่าทึ่งมากนี่แหละเป็นที่ที่ฉันจะใช้ความรู้ทั้งหมดที่ได้มาให้เป็นประโยชน์ จะมองแง่หนึ่งก็ได้ว่ามันเป็นปัญหาที่ฉันสนใจมาตลอดชีวิต

๓๑ พฤษภาคม

หมอสตาวคิดว่าฉันทำงานหนักเกินไป หมอนี้เมอบอกว่าฉันพยายามจะยึดการวิจัยและคิดค้นทั้งชีวิตลงไปในเวลาเพียงไม่กี่อาทิตย์ฉันรู้ว่าฉันควรจะพัก แต่มีอะไรบางอย่างในตัวคอยบอกว่าหยุดไม่ได้ ฉันจะต้องหาเหตุผลที่อัลเจอนอนอยู่ ๆ ก็แย่งไปให้ได้ ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่ามันจะเกิดขึ้นกับฉันหรือไม่ และเมื่อไร

๔ มิถุนายน

จดหมายถึงหมอสตราว (สำเนา)

เรียน หมอสตราว ที่เคอเพอ

ผมได้ส่งรายงานของผมเรื่อง "ผลอัลเจอนอน-กอดอน : การศึกษาโครงสร้างและหน้าที่ของสตีปีญญาที่สร้างขึ้นเอง" มาในซองต่างหาก ซึ่งอยากให้คุณอ่านและลงพิมพ์ให้

คุณเห็นว่าการทำงานทดลองของผมเสร็จสิ้นลงแล้ว ผมได้ใส่สูตรต่างๆ ของผมในรายงานนี้ พร้อมทั้งการวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์ใน

ภาคผนวก แต่ก็น่าจะตรวจว่าถูกต้องด้วยอีกที

เนื่องจากเรื่องนี้สำคัญทั้งสำหรับคุณและหมอนี่เมอ (และคงจะไม่ต้องบอกสำหรับผมด้วย) ผมได้ตรวจผลเหล่านี้ครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อหาที่ผิด ผมเสียใจที่จะต้องบอกว่าผลจะต้องเป็นอย่างนี้โดยไม่เปลี่ยนแปลง แต่เพื่อความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์ ผมก็ยิ่งรู้สึกภูมิใจที่ได้มีส่วนเพิ่มความรู้เรื่องหน้าที่ของสติปัญญาของมนุษย์ และกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำสติปัญญาให้เพิ่มขึ้นเอง

ผมจำได้ว่าคุณเคยพูดครั้งหนึ่งว่า ความล้มเหลวของการทดลองหรือการพิสูจน์ว่าทฤษฎีผิด มีความสำคัญต่อความก้าวหน้าของวิชาการไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าความสำเร็จ ผมรู้แล้วว่านั่นเป็นความจริง ถึงกระนั้นผมก็ยังเสียใจที่ความก้าวหน้าที่ผมสร้างให้กับวิชาสาขานี้ต้องสร้างขึ้นบนเก้าอี้ของงานของคนสองคนที่ผมมีความนับถืออย่างสูง

ด้วยความเคารพ

ชาลี กอดอน

สิ่งที่ส่งมาด้วย : รายงาน

๕ มิถุนายน

ฉันจะต้องไม่เอาแต่อารมณ์ การทดลองของฉันให้ข้อมูล และผลที่ชัดเจนว่า เทคนิคของหมอสตราวและหมอนี่เมอในการเพิ่มสติปัญญาของมนุษย์เป็นสามเท่าโดยการผ่าตัดแทบไม่มีประโยชน์เลย (ในปัจจุบัน) ถึงแม้มันจะทำให้ฉันฉลาดขึ้นเร็วอย่างน่าทึ่งก็ตามที

ระหว่างที่ฉันสำรวจรายงานและข้อมูลเกี่ยวกับอัลเจอนอน ฉันพบว่าถึงมันอายุจะยังน้อยอยู่ แต่สติปัญญาก็เสื่อมลงเสียแล้ว การเคลื่อนไหวหายไป มีการทำงานของตอมน้อยลงโดยทั่วไป การประสานระหว่างงานต่าง ๆ เสียไปเร็วมากขึ้นเรื่อย ๆ อีกอย่างที่เราเห็นได้ชัดคือ ความจำเสื่อมเร็วขึ้นเรื่อยๆ

ดูในรายงานของฉันจะเห็นได้ว่า อาการเหล่านี้และอาการอื่นๆ ที่แสดงความเสื่อมทั้งของทางร่างกายและจิตใจ อาจทำนายล่วงหน้าก่อนได้โดยผลมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้สูตรของฉัน

วิธีการกระตุ้นโดยการผ่าตัดซึ่งใช้กับเราทั้งคู่ มีผลให้กระบวนการทางสมองเข้มข้นและเร่งขึ้นหมดทุกอย่าง ผลที่ตามมาที่ไม่ได้คาดไว้ก่อน ซึ่งฉันได้ตั้งชื่อขึ้นเองว่า *ผลอัลเจอนอน - กอดอน* เป็นข้อสรุปทางตรรกวิทยาของการเพิ่มความเร็วทางสติปัญญาทั้งหมดนี้ สมมติฐานที่ได้พิสูจน์แล้วในที่นี้อาจอธิบายง่ายๆ ดังนี้

สติปัญญาที่สร้างขึ้นเอง จะเสื่อมลงด้วยอัตราเร็วที่เป็นสัดส่วนโดยตรงกับปริมาณของการเพิ่มในครั้งแรก

ฉันรู้สึกว่าการนี้ก็เป็นการเดินทางที่สำคัญในตัวของมันเอง
ตราบไต่ที่ยังเขียนได้ ฉันจะยังคงจดความคิดของฉันคง
รายงานนี้อีกต่อไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามก็ดี หลักฐานทุกอย่างแสดงว่าการ
เสื่อมทางสติปัญญาของฉันทันเองจะรวดเร็วมาก
แม้เดี๋ยวนี้ก็เริ่มสังเกตว่าอารมณ์ไม่คงที่และซีลิมแล้ว เป็น
อาการแรกเริ่มของความเสื่อมโทรม

๑๐ มิถุนายน

ความเสื่อมเพิ่มมากขึ้น เดี่ยวนี้ซีลิมแล้ว อัลเจอนอน
ตายไปเมื่อสองวันก่อน การชันสูตรแสดงว่าค่าทำนายของฉันถูกต้อง
สมองของมันเล็กลงไปมาก และคลื่นบนผิวของสมองส่วนบนเรียนขึ้น
โดยทั่วไป พร้อมกับที่รอยแยกของสมองลึกและกว้างขึ้น

ฉันคาดว่าฉันก็จะเป็นอย่างนั้นในเร็ว ๆ นี้ หรือไม่ก็เริ่ม
เป็นไปแล้ว พอรู้ว่าแน่ ๆ แล้วก็ไม่อยากให้เกิดขึ้นเลย
ฉันเอาศพอัลเจอนอนใส่ในกล่องเนยแข็งไปฝัง
ไว้ในสนามหลังบ้านแล้วก็ร้องไห้.....

๑๕ มิถุนายน

หมอสตราวมาหาฉันอีก ฉันไม่ยอมเปิดประตูรับและบอกให้
กลับไป อยากอยู่คนเดียว ฉันกลายเป็นคนซีโมโหและซีราคาญ รู้สึก
ความมืดใกล้ตัวเข้ามาทุกขณะ สลัดความคิดอยากฆ่าตัวตายออกไปได้
ยาก พยายามบอกตัวเองตลอดเวลาว่าข้อเขียนเกี่ยวกับตัวฉันนี้จะมี
ความสำคัญมากทีเดียว

แปลกที่พอหยิบหนังสือที่เพิ่งเคยอ่านมาเมื่อไม่นานมานี้
แล้วพบว่าจำเรื่องราวไม่ได้เลย เคยคิดว่าจอห์น มิลตันยิ่งใหญ่เหลือเกิน
แต่พอหยิบ *สวรรค์หาย* ขึ้นมาใหม่กลับไม่เข้าใจเลย โกรธมากจนปา
หนังสือไปมมห้อง

ฉันจะต้องพยายามจับอะไรไว้ให้ได้บ้าง อะไรที่ได้เคย
เรียนมาแล้วโอ...พระเจ้าได้โปรดเถิด โปรดอย่าเอากลับไปหมดเลย

๑๙ มิถุนายน

บางที่ตอนกลางคืนฉันออกไปเดินเล่น เมื่อคืนนี้ฉันจำไม่ได้ว่าอยู่ที่ไหน ตำรวจพากลับบ้าน มีความรู้สึกประหลาดว่า เรื่องอย่างนี้เคยเกิดขึ้นมาก่อน---นานมาแล้ว ฉันบอกตัวเองตลอดเวลาว่า เป็นคนเดียวในโลกนี้ที่จะอธิบายได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเองบ้าง

๒๑ มิถุนายน

ทำไมถึงจำอะไรไม่ได้นะ ฉันต้องพยายามต่อสู้ นอนอยู่บนเตียงเป็นวัน ๆ เลย แล้วไปไม่รู้ว่าฉันเป็นใครหรืออยู่ที่ไหน แล้วความจำอยู่ ๆ ก็กลับมาหมดชั่วคราวหนึ่ง ความจำเสื่อมเป็นพัก ๆ อาการของความชราภาพ---ความเป็นเด็กครั้งที่สอง มองเห็นมันคือปลาน้ำเค็มเข้ามาหา หลีกเลี้ยงไม่ได้แต่โหดร้ายเหลือเกิน ฉันได้เรียนตั้งเยอะและรวดเร็วมาก พอเดี๋ยวนี้ปัญญาฉันกำลังเสื่อมอย่างรวดเร็ว ฉันจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น จะสู้มัน อดคิดถึงเด็กในร้านอาหารนั้นไม่ได้ สีหน้าที่ว่างเปล่ายิ้มโง่ ๆ ผู้คนหัวเราะเยาะ ไม่---ไม่เอาอีกแล้ว---

๒๒ มิถุนายน

ลืมสิ่งต่าง ๆ ที่เพิ่งเรียนมาเมื่อเร็ว ๆ นี้แล้ว ดูจะเป็นไปตามที่กะเอาไว้เลย---สิ่งที่เรียนหลังสุดจะลืมก่อนเพื่อน เอ แต่กะไว้แบบนี้หรือเปล่าหนอ ต้องกลับไปดูใหม่- --

ฉันได้อ่านบทความของฉันเรื่อง *ผลอัลเจอนอน-กอดอน* ใหม่แล้วได้เกิดความรู้สึกแปลก ๆ ว่าคนอื่นเป็นผู้เขียน มีบางตอนในนั้นที่ไม่เข้าใจเสียด้วยซ้ำ

เคลื่อนไหวยากขึ้น สะดุดของหกล้มอยู่เรื่อย และยิ่งที่ยิ่งพิมพ์ดีดยากขึ้น

๓๐ มิถุนายน

อาทิตย์หนึ่งแล้วถึงจะกล้าเขียนใหม่ สิ่งต่าง ๆ ผ่านไป เหมือนทรายผ่านนิ้วมือ หนังสือที่มีส่วนมากยากเกินไปเสียแล้ว ฉันโกรธมันเพราะรู้ว่าเคยอ่านและเข้าใจมันเมื่อไม่กี่อาทิตย์มานี้เอง

บอกตัวเองตลอดเวลาว่าต้องเขียนรายงานนี้เสมอ ๆ คนจะรู้ว่าฉันทำอะไรเกิดขึ้นกับตัวฉันเอง แต่ซ้กคิดคำและจำตัวสะกดได้ยากขึ้นเรื่อยๆ เดียวนี้เปิดปทานุกรมดูแม้แต่คำง่าย ๆ แล้วเลยยิ่งทำให้หงุดหงิดกับตัวเองมากขึ้นใหญ่

หมอสตราวมาหาเกือบทุกวัน แต่ฉันบอกเขาว่าจะไม่พบหรือพูดกับใคร เขารู้สึกผิด ทุกคนรู้สึก แต่ฉันไม่โทษใครทั้งนั้น ฉันได้รู้แล้วว่าอาจเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่วายเสียใจ

๗ กรกฎาคม

ไม่รู้ว่าอาทิตย์หนึ่ง ๆ ผ่านไปเมื่อไร วันนี้วันอาทิตย์รู้เพราะมองออกหน้าต่างเห็นคนไปโบสถ์ คิดว่านอนที่เตียงตลอดอาทิตย์ แต่จำได้ว่าคุณนายฟลินเอาอาหารมาให้หลายครั้ง พยายามบอกกับตัวเอง บอกแล้วบอกแล้วว่าต้องทำอะไรสักอย่าง แต่แล้วก็ลืมหรือไม่ก็บางทีไม่ทำง่ายกว่าทำ

หมูนึกคิดถึงพ่อกับแม่บ่อย พบรูปถ่ายมีพ่อแม่กับฉันที่ชายหาด พ่อมีลูกบอลใหญ่อยู่ใต้แขนและแม่อุ้มฉันอยู่ จำไม่ยกได้ว่าตัวจริงเหมือนในรูปถ่าย เท่าที่จำได้คือพ่อแม่อยู่เกือบตลอดเวลาและเถียงกับแม่เรื่องเงิน

พ่อไม่ค่อยโกนหนวดเท่าไรหรอก และชอบมาครูดหน้าฉันเวลาถอด แม่บอกเขาตายไปแล้ว แต่มิลิตที่เป็นญาติบอกเคยได้ยินพ่อแม่เขาพูดกันว่า พ่อฉันหนีไปกับผู้หญิงอื่น พ่อถามแม่ แม่ก็ตบหน้าแล้วบอกว่าพ่อตาย แล้วรู้สึกว่าจะไม่เคยได้ค้นพบว่าความจริงเป็นอย่างไรแน่ แต่ไม่แคร์เท่าไร (พ่อเคยบอกว่าจะพาไปดูวัวในฟาร์ม แต่ไม่เคยพาไปไม่เคยรักษาสัญญาเลย---)

๑๐ กรกฎาคม

คุณนายฟลิน เจ้าของบ้านเป็นห่วงฉันมาก แกบอกเวลาที่ฉันนอนอืดอยู่ทั้งวันไม่ทำอะไรเลย ทำให้นึกถึงลูกแกตอนก่อนที่แกจะไล่ออกจากบ้านไป แกบอกว่าจะไม่ชอบคนเกียจคร้าน ถ้าไม่สบายก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเป็นคนเกียจคร้านก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แลแกจะไม่ยอม

ฉันบอกไปว่าไม่สบาย

พยายามอ่านหนังสือวันละนิดหน่อย นิทานเป็นส่วนมาก แต่บางที่อ่านแล้วต้องอ่านซ้ำอีกหลายครั้ง เพราะไม่รู้ว่าหมายความว่าอะไรและเขียนลำบากขึ้นทุกที รู้ว่าควรเปิดคำทั้งหลายในพจนานุกรม แต่ลำบากจั่งแลเห็น้อยมากตลอดเวลา

แล้วเลยไปได้ความคิดว่าใจใช้แต่ค่างาย ๆ แทนค้ายากยาว ๆ ประหยัดเวลาเอาดอกไม้ไปวางบนหลุมศพของอัลเจอนอน สักอาทิตย์ละครั้ง คุณนายฟลินคิดว่าบ้าที่เอาดอกไม้ไปวางบนหลุมศพของหนู แต่ฉันบอกว่าคุณนายฟลินเป็นหนูพิเศษ

๒๒ กรกฎาคม

คุณนายฟลินตามหมอละนาดคนหนึ่ง มาดูอาการฉัน แกกแล้วว่าฉันจะตาย ฉันบอกหมอว่าไม่เจ็บมาก นึกห rokok เพียงแต่ลึมง่ายบางเวลา เขาถามว่ามีเพื่อนหรือญาติใหม่ ฉันบอกไม่ ไม่มีเลย ฉันบอกว่าคุณนายฟลินเคยมีเพื่อนชื่ออัลเจอนอน แต่เป็นหนูและเราเคยเล่นแข่งกัน เขาดูฉันอย่างแปลกๆ เหมือนคิดว่าฉันบ้า

เขายิ้มตอนฉันบอกว่าเคยเป็นอัจฉริยะ เขาพูดกับฉันเหมือนฉันเป็นเด็กแล้วขยิบตาให้คุณนายฟลิน ฉันโกรธแล้วไล่เขาไปเพราะเขามาล้อฉันเหมือนกับที่คนอื่นเคยล้อ

๒๔ กรกฎาคม

ไม่มีเงินเหลือแล้ว และคุณนายฟลินบอกฉันต้องไปหางานทำแล้วจ่ายเงินค่าเช่า เพราะไม่ได้จ่ายมากกว่าสองเดือนแล้ว ไม่รู้จักงานที่ไหน นอกจากที่เคยทำที่บริษัทกล่องพลาสติกดอนเนแกน ไม่อยากกลับไปที่นี่เพราะทุกคนรู้จักฉัน ตอนฉลาด และอาจจะหัวร่อเยาะฉัน แต่ก็ไม่รู้จะทำอะไรอย่างอื่นถึงจะได้เงินมา

๒๕ กรกฎาคม

กลับไปดูรายงานความก้าวหน้าเก่าๆ แล้วตลกดีที่อ่านที่เขียนไปเองไม่ออก บางคำพออ่านออกได้แต่ไม่รู้ความหมาย

คุณคืนเนียนมาที่ประตู แต่ฉันบอกให้กลับไปผมไม่อยากจะพบคุณ เธอร้องไห้ ฉันก็ร้องไห้ แต่ฉันไม่ให้เข้ามาเพราะไม่อยากให้มาหัวเราะเยาะ ฉันบอกเธอว่าไม่ชอบเธออีกแล้ว บอกเธอว่าไม่อยากฉลาดอีกแล้ว

ไม่จริงหรอก ฉันยังรักเธออยู่ และยังอยากฉลาดอยู่ แต่ต้องพูดอย่างนั้นเธอถึงจะไป เธอให้เงินค่าเช่ากับคุณนายฟิลิน ฉันไม่ต้องการ ฉันต้องหางานให้ได้

ขอทีเถิด---ขออย่าให้ฉันลืมนะอ่านกับเขียนอย่างไรเลย---

๒๗ กรกฎาคม

คุณดอนเนแกนดีกับฉันมาก ตอนกลับไปขอทำงานเป็นคนทำความสะอาดอย่างเต็ม ตอนแรกท่านรู้สึกสงสัย แต่ฉันบอกว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉันแล้วก็ดูเศร้า แล้วจับไหล่ฉันบอกว่า ซาลี กอดอน เธอสู้มาก

ทุกคนดูฉันตอนลงมาข้างล่างแล้วเริ่มทำงานในห้องน้ำ กวาดพื้นอย่างที่เคย ฉันบอกตัวเองว่า ซาลี ถ้ามีคนมาเห็นเป็นตัวตลกอย่าไปเคือง เพราะเราจำได้ว่าเขาไม่ได้ฉลาดอย่างที่เรเคยนึกเอาไว้หรอก แลนอกจากนั้นเขาก็เคยเป็นเพื่อนเรามาครั้งหนึ่ง และถ้าเขาหัวเราะเยาะเราก็ไม่มีความหมายอะไร เพราะเขาก็ชอบเราด้วย

คนใหม่คนหนึ่งเพิ่งมาทำงานหลังจากฉันออกไปแล้ว ล้อฉันแรงๆ มันบอกว่า เฮ้ ซาลี ได้ยินว่าแกเก่งมากนี่เป็นเด็กอัจฉริยะ ไหนลองพูดอะไรฉลาด ๆ หน่อยซิ ฉันรู้สึกแสบแต่ใจ คาบเดินมาขย่มเสื่อมัน บอกอย่ามายุ่งกับเขาได้ไหม ปาก

หมาเด็ยวคอกจะหัก ฉันไม่ได้นึกว่าโจนจะอยู่ข้างฉัน เขาคงเป็นเพื่อนฉันจริงๆ
บอกอ้าวหรือโจ เราจะจัดการมันเอง ฉันบอกขอบใจแพรง แล้วรู้สึกตื้นตัน แล้วเดินเข้าไปในห้องเก็บของ เขาจะได้ไม่เห็นร่องไห้ มีเพื่อนนี้ดีจัง !

๒๘ กรกฎาคม

ฉันทำโง่ วันนี้ลืมไปว่าไม่ได้เรียนกับคุณคินเนียนที่โรงเรียนผู้ใหญ่อย่างเคยอีก แล้วก็ไปแล้วนั่งที่เก้าอี้หลังห้อง แลเธอดูฉันแปลกๆ แล้วบอก *ชาล* ไม่เคยจำได้ว่าเธอเคยเรียกฉันอย่างนั้นมาก่อนเลย เคยแต่เรียกซาลี ฉันเลยบอกสวัสดีคุณคินเนียน ผมพร้อมแล้วที่จะเรียนวันนี้ แต่ทำหนังสือหายไ้ไป และทุกคนก็มองฉัน และฉันเห็นว่าไม่ใช่คนเก่า ๆ ที่เคยเรียนด้วยกัน

แล้วเลยจำได้ตอนนั้นเกี่ยวกับงานผ่าตัดและฉันฉลาดขึ้น แล้วฉันบอกตายละทำเป็น *ซาลี กอดอน* จริง ๆ

เลยที่นี้ ฉันออกไปก่อนเธอกลับมา เพราะอย่างนี้ฉันเลยจะไปจากนิวยอคตลอดไป ไม่อยากทำอะไรอย่างนี้อีก ไม่อยากให้คุณคินเนียนสงสาณฉัน ทุกคนที่โรงงานรู้สึกสงสาณฉัน และฉันก็ไม่ต้องงานด้วย เลยจะไปที่ไหนที่มีคนเคยรู้ว่าซาลี กอดอนเคยเป็นอัคริยะ แล้วเด็ยวนี้อ่านหนังสือก็ไม่ได้ เขียนก็ไม่ดี

จะเอาหนังสือไปด้วยสองสามเล่ม แลแม่อ่านไม่ได้ก็ จะฝึกหัด แลบางที่อาจไม่ลืมที่เรียนไปทุกยาง ถ้าพยายามจึง ๆ บางที่อาจฉลาดขึ้นกว่าเมื่อก่อนการผ่าตัดน้อย ฉันมีเคื่องกลางของซังซังอาจช่วยฉันก็ได้

ถ้าคุณได้อ่านนี้ คุณคินเนียนอย่าสงสาณผม ผมดีใจแล้วที่ได้มีโอกาครั้งที่สองที่จะฉลาดเพาะได้เรียนตั้งเยอะ สิ่งที่ไม่เคยรู้ด้วยซ้ำมีอยู่ในโลกนี้ แลดีใจที่ได้เห็นหมดชั่วเวลานี้ ไม่รู้ว่าทำไมผมจึงโง่อีกหรือทำอะไรผิดไป บางที่เพะไม่พยายามมากพอ แต่ถ้าผมพยายามัก บางที่จะฉลาดขึ้น แลรู้ค่าว่าอะไรทั้งมด ผมจำได้นิดน้อยว่ารู้สึกดียังงิ ตอนอ่านนังสือสิน่าเงินที่ปกขาด เพะนั้นผมพยายามฉลาดขึ้น ต่อไปจะได้มีความรู้สึกนั้นอีก มันรู้สึกดีจังเวลารู้เรื่องแลฉลาด หยากเปนยางนั้นอีกจึง ถ้าเป็นได้จะนั่งลงอ่านหนังสือตลอดเวลา ถึงยังงิพนั้นกันก็ได้ว่าผมคงเป

นคนโง่คนแรกในโลกที่เคยค้นพบอะไรสำคัญในวิทยาศาสตร์ จำได้ว่าเคย แต่จำไม่ได้ว่าอะไร ฉะนั้นคงเหมือนกับทำให้คนโง่อย่างผมทั้งหมดนี้

ลาก่อนคุณคินเนียน แลหมอสตราว แลทุกคน แล
ป.ล. บอกหมอนี่เมื่อดูว่าอย่าพาลมากนักเวลาคนหัวร่อยแฉ
วจะมีเพื่อนมากขึ้น จะมีเพื่อนง่ายขึ้น ถ้ายอมให้เขาหัวร่อยแฉ
ผมจะมีเพื่อนเยอะแยะ ไมว่าจะไปที่ไหน

*ป.ป.ล. ถ้าคุณมีโอกาศ กรุณาเอาดอกไม้วางบนหลุม
ศพของอัลเจอนอนลับบ้านด้วย....*

